



Udskrift af dombogen

DOM

Afsagt den 14. september 2016 i sag nr. BS 5A-1429/2015:

[Indklagede]

[adresse]

mod

Advokatnævnet

Kronprinsessegade 28

1306 København K

Sagens baggrund og parternes påstande

Denne sag, der er anlagt den 1. juli 2015, vedrører i første række spørgsmålet, om et anklageskrift fra Advokatrådet er rettidigt indgivet til Advokatnævnet efter retsplejelovens § 147 b, stk. 2, alternativt om nævnet har været berettiget til trods en eventuel fristoverskridelse at tage sagen under påkendelse efter samme bestemmelses 2. pkt. Der skal i anden række tages stilling til, om Advokatnævnet med rette har fundet, at den sagsøgende advokat under de omstændigheder, der lægges til grund, har tilsidesat god advokatskik efter retsplejelovens § 126 ved at lade sig beskikke som bistandsadvokat for en mindreårig pige. Pigenes mor havde indgivet anmeldelse til politiet om, at morens kæreste havde udsat pigen for en række sædelighedskrænkelser, hvilken anmeldelse førte til afhøring af pigen og tiltale mod kæresten. Sagsøgeren varetog i forløbet som advokat for moren også en opgave med at inkassere et tilgodehavende, som moren som erhvervsdrivende havde hos kærestens erhvervsvirksomhed, samt morens krav om udlevering af en række personlige effekter hos kæresten. Er god advokatskik tilsidesat, skal der endelig tages stilling til, om den pålagte bøde på 10.000 kr. er passende, eller der skal fastsættes en anden sanktion.

Sagsøgeren, **[indklagede]**, har nedlagt påstand om, at sagsøgte, Advokatnævnet, kendelse af 3. juni 2015 ophæves, alternativt påstås formildelse.

Advokatnævnet har påstået stadfæstelse af nævnets kendelse af 3. juni 2015.

Oplysningerne i sagen

Denne dom indeholder ikke en fuldstændig sagsfremstilling, jf. retsplejelovens § 218 a, stk. 2.

Advokatnævnet afsagde i nævnets sagsnr. 2014-1616 den 3. juni 2015 ken-

delse, hvoraf fremgår blandt andet følgende:

"Sagens parter:

Advokatrådet har indklaget [indklagede], [bynavn].

Sagsfremstilling:

Ved anklageskrift af 2. juni 2014 har Advokatrådet indklaget [indklagede] for tilsidesættelse af god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1,

"ved i tiden omkring februar 2013 i forbindelse med en anmeldt sædelighedssag at have optrådt som bistandsadvokat for [X], der var 12 år gammel, uanset at han havde en sådan personlig relation til [X]s moder, og at der var en sådan sammenhæng mellem den anmeldte sædelighedssag og de privatretlige sager, som han varetog for moderen, at der var grund til at frygte, at han, når han repræsenterede [X] som bistandsadvokat, ville lade sig influere af moderens interesser."

Advokatrådet har nedlagt påstand om, at [indklagede] idømmes en disciplinær sanktion i henhold til retsplejelovens § 147 c, stk. 1.

Det fremgår af sagen, at [indklagede] siden 2008 har repræsenteret [Y] i en række sager, herunder en enkelt sag mod hendes ekskæreste, [Z]. Sagen vedrørte ifølge [indklagede] gensidig udlevering af effekter samt inddrivelse af ca. 26.000 kr. hos [Z], og sagen blev afsluttet den 4. december 2012.

[Indklagede] har oplyst, at han den 22. august 2012 fik en SMS fra [Y], som skrev, at [Z] havde været utilbørlig over for hendes 12-årige datter, [X].

Dagen efter kørte [indklagede] forbi [Y]s butik for at høre, om hun havde anmeldt forholdet til politiet, som han havde bedt hende om. Efter aftale med [Y] ringede [indklagede] til politiet fra forretningen, men fik oplyst, at det ikke var muligt at indgive anmeldelser pr. telefon, hvorefter [Y] den efterfølgende dag anmeldte forholdet ved personlig henvendelse hos politiet.

[Indklagede] blev den 3. september 2012 beskikket som bistandsadvokat for [X] i sagen, og der blev samtidig indkaldt til videoafhøring den 7. september 2012. Videoafhøringen blev overværet af [indklagede].

[Z] blev afhørt af politiet den 19. september 2012, og af afhøringsrapporten fremgår bl.a. følgende:

”Sigtede oplyste, at det ikke kom bag på ham at det var [indklagede] som repræsenterer [X]/anmelder, idet anmelderen tidligere har forsøgt, at få [indklagede] til at repræsentere sigtede i hans skilsmisssag, hvor hun udtalte til sigtede, at hendes ven, advokat [indklagede] kunne hjælpe sigtede. Pga. sygdom hos ekskonen blev det aldrig til noget med skilsmisssagen. Imidlertid har sigtede de seneste 2-3 uger ”sloges” lidt med [indklagede] omkring udlevering af hans ejendele der står hos anmelderen.”

Af afhøringsrapport fra afhøring af [Y] den 3. oktober 2012 fremgår bl.a. følgende:

”Afhørte forklarede, at da hun havde hørt om episoderne fra forurettede kontaktede hun sin [indklagede] telefonisk og fortalte om episoderne. Anders havde sagt, at afhørte skulle se om hun kunne få noget mere ud af datteren og så ville han komme forbi hendes butik om torsdagen, den 230812. Om torsdagen den 230812 kom [indklagede] forbi forretningen og de talte om sagen. [Indklagede] kontaktede herefter [bynavn] politi ca. mellem kl. 1600 og kl. 1730, for at anmelde forholdet. Han blev bedt om at kontakte [bynavn] politi igen om fredagen, den 240812 kl. 1000.”

[X] oplyste den 3. februar 2013 til [Region] Politi, at den forklaring, hun havde afgivet ved videoafhøringen den 7. september 2012, var usand, og at hendes moder havde fortalt hende, hvad hun skulle sige til politiet i forbindelse med afhøringen.

[Indklagede] blev den 3. februar 2013 telefonisk indkaldt til genafhøring af [X], men han blev ifølge egne oplysninger ikke oplyst om årsagen til genafhøringen, der skulle finde sted den 14. februar 2013, herunder om politiets mistanke mod [Y] for falsk anmeldelse.

Med hensyn til datoen for genafhøringen bemærkes, at [indklagede] har oplyst, at denne fandt sted den 14. februar 2013, mens det af [Region] Politis notits fremgår, at den fandt sted den 15. februar 2013.

[Indklagede] har oplyst, at han den 13. februar 2013 orienterede [Y] om den forestående genafhøring, i hvilken forbindelse han også talte i telefon med [X].

Der blev den 15. februar 2013 udarbejdet en iagttagelsesrapport i forbindelse med videoafhøringen den 14. februar 2013. Af rapporten, som er udarbejdet af politiassistent [S], fremgår bl.a. følgende:

"I forbindelse med herværende sag, hvor der skulle foretages video genafhøring af forurettede, [X] bad bistandsadvokat [indklagede] om at få 15 min. med [X] inden afhøringen.

Anklager [V] gjorde opmærksom på at, hun ikke mente det var belejligt og at hun i øvrigt havde fået oplyst, at [indklagede] havde talt i telefon med [X] dagen før, i forbindelse med at [indklagede] og forurettedes mor, [Y] havde holdt møde hos [Y].

[Indklagede] gjorde dog opmærksom på, at han gerne lige ville hilse på [X] inden afhøringen.

[X] og [U] fra [bynavn] kommune sad i pårørende rummet og ka. [T], [indklagede] og undertegnede gik derfor ned til pårørende rummet, hvor [indklagede] hilste på [X] med håndtryk og hvor [indklagede] sagde ordret til [X]: "Hej [X] – nu går du bare ned og fortæller det samme som sidst".

Ka. [T] hørte ligeledes udtalen fra [indklagede] til [X].

Under afhøringen i monitorrummet sagde [indklagede] flere gange - ej nu stopper hun - hun går godt nok til hende - henvendt til ka. [T] som afhørte [X]. Dette overhørte de tilstedeværende i monitorrummet.

Efter endt afhøring ville [indklagede] gerne sige farvel til [X].

[U], [indklagede] og undertegnede gik derfor ned i pårørende rummet, hvor ka. [T] og [X] sad.

[X] gik hen mod døren, hvor [indklagede] nu stod og med håndtryk og varme smilende øjne fra [X] til [indklagede] sagde de farvel, hvorefter [X] forlod stedet sammen med [U]."

Af anklager [V]s notits af 18. februar 2013 om [indklagede]s fremtræden i forbindelse med videoafhøringen af [X] den 14. februar 2013 fremgår bl.a. følgende:

”[Indklagede] spurgte om der var et forbud mod, at han havde kontakt til sin klient, idet han kunne oplyse, at han også den 14. februar 2013 havde haft en telefonisk samtale med [X].
Hertil kunne undertegnede oplyse, at der ikke var pålæg i sagen, som forbød ham kontakt med klienten, men at netop hans klients alder og svære situation måtte tages med i betragtningerne.

[Indklagede] tilkendegav herefter, at han forinden videoafhøringen påbegyndtes gerne ville tale med [X] i pårørenderummet, hvor hun befandt sig sammen med [U] fra [bynavn] Kommune.

Under samtale i monitorrummet tilkendegav [indklagede], at han tillige havde bistået [Y] med indfrielse af en gæld fra sigtede, [Z], idet [indklagede] havde forestået kontakten til sigtede via dennes forsvarer, advokat [A].
Det er undertegnedes indtryk, at indfrielsen af dette krav alene skete på baggrund af forhandlinger mellem [indklagede] og advokat [A], samt at indfrielsen var sket i perioden mellem september og december 2012.
Det er ligeledes undertegnedes indtryk, at [Y] havde anmodet [indklagede] til at varetage sine interesser i forbindelse med det økonomiske udestående med sigtede. Under henvisning til [Y]s udtalelser til rapport af 3. oktober 2012 skulle det dreje sig om en gæld på 50.000 kr.”

Efter genafhøringen af [X] blev sagen mod [Z] påtaleopgivet.

Familierådgiver ved [bynavn] Kommune, [U], blev afhørt til sagen den 26. februar 2013, og af afhøringsrapporten fremgår bl.a. følgende:

”[U] forklarede, at [X] den dag til genafhøringen, havde fortalt, at hun havde snakket med hendes mor i telefonen dagen forinden afhøringen, hvor mor havde givet røret til bistandsadvokaten og hvor [X] havde snakket med ham. Bistandsadvokaten havde spurgt til hvordan [X] havde det og at hun bare skulle sige sandheden og at hun var vred på hendes mor.

[...]

[U] havde spurgt moderen om, der ikke også var noget med nogle penge, hvortil moderen havde svaret, at hun havde fået si-

ne penge for det havde advokaten ordnet. Moderen havde i den forbindelse oplyst, at advokaten var hendes venindes mand.”

[Y] blev efterfølgende sigtet for overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1, ved at have foretaget falsk anmeldelse mod [Z]. Af afhøringsrapporten af 11. marts 2013 fremgår bl.a. følgende:

”Adspurgt om [indklagede] havde været ”inde over” mht. det med pengene mellem sigtede og [Z], forklarede sigtede, at [indklagede] kun havde sendt brevet til [Z] eller til [Z]s advokat.

Adspurgt om hvordan sigtede og [indklagede] kender hinanden, oplyste sigtede, at hun tidligere havde brugt [indklagede] og at hun havde brugt ham nu igen i forbindelse med [X]s sag.

Sigtede forklarede, at hun ikke kendte [indklagede] privat og ikke kendte til hans privatliv.”

Ved brev af 27. juni 2013 sendte anklager [V] sagerne mod [Z] og senere [Y] til Statsadvokaten i [bynavn] med anmodning om, at der blev indledt en sag mod [indklagede] ved Advokatrådet for overtrædelse af god advokatskik i forbindelse med varetagelsen af hvervet som beskikket bistandsadvokat for [X].

Statsadvokaten i [bynavn] sendte ved brev af 26. november 2013 indberetningen videre til Rigsadvokaten, som ved brev af 21. februar 2014 sendte sagen til Advokatrådet med henblik på Advokatrådets overvejelse af eventuel disciplinærfølgning.

Advokatrådet har under klagesagen gjort gældende, at [indklagede] i hvert fald fra det tidspunkt, hvor han blev klar over, at politiet mistænkte [Y] for at have indgivet en falsk anmeldelse mod [Z], har befundet sig i en interessekonflikt ved at repræsentere to klienter, der kunne have modstridende interesser.

Advokatrådet har til støtte herfor særligt anført, at der var en så nær personlig relation til [Y] og/eller en sådan sammenhæng mellem den anmeldte sædelighedssag og de sager, som [indklagede] varetog for [Y], at det kunne frygtes, at [indklagede] kunne lade sig influere af dennes interesser i sin repræsentation af [X]. Advokatrådet har i den forbindelse anført, at [X] og [Y] ikke nødvendigvis havde sammenfaldende interesser i relation til, hvorvidt [X] skulle fastholde sin forklaring i sædelighedssagen.

Advokatrådet har endvidere anført, at det af sagen fremgår, at [bynavn] Kommunes medarbejder til politiet har forklaret, at [Y] har omtalt [indklagede] som hendes venindes mand, ligesom [Z] til politiet har forklaret, at [Y] over for ham havde omtalt [indklagede] som sin ven. Dertil kommer, at [Z] endvidere har forklaret til politiet, at han umiddelbart op til straffesagen ”slogedes” med [indklagede] omkring udlevering af ejendele fra [Y], hvorved [indklagede] vanskeligt kunne have fremstået som en helt uafhængig rådgiver for [X].

Advokatrådet har endelig anført, at det af sagen fremgår, at det var politiets opfattelse, at [Y]s falske anmeldelse mod [Z] skete på grund af det økonomiske mellemværende mellem parterne.

[Indklagede] har under klagesagen påstået frifindelse, idet han dog i øvrigt har gjort gældende, at klagen er for sent indgivet. Til støtte for frifindelsespåstanden har [indklagede] særligt gjort gældende, at han ikke har nogen personlig relation til [Y], og at han er ikke gift eller samlevende med hendes veninde, men at [Y] vist har en veninde, der er gift med advokat [B], som muligvis også har repræsenteret [Y] på et tidligere tidspunkt.

[Indklagede] har endvidere anført, at det ikke er korrekt, at han forud for videoafhøringen den 14. februar 2013 udtalte: ”Hej [X]. Nu går du bare ned og fortæller det samme som sidst”. Han sagde derimod til [X], at hun bare skulle tage det roligt og ikke være nervøs, og at afhøringen ville komme til at foregå ligesom sidste gang, hun blev videoafhørt, samt at det var vigtigt, at hun fortalte politiet sandheden. [Indklagede] erindrer ikke at have givet [X] hånden, idet han stod i døråbningen, mens [X] sad i sofaen i den anden ende af lokalet. Efter afhøringen, som efter [indklagede]s opfattelse foregik på en ualmindelig aggressiv måde, set i forhold til [X]s alder, sagde han farvel til [X], og han erindrer ingen ”varme smilende øjne” fra [X]s side.

[Indklagede] har videre anført, at han først under genafhøringen af [X] den 14. februar 2013 blev oplyst af politiet om, at anledningen til genafhøringen var, at [X] angiveligt den 3. februar 2013 skulle have oplyst politiet om, at de anklager, hun havde fremsat over for [Z] var nogen, som hendes moder havde bedt hende fremsætte, og at de ikke var rigtige. [Indklagede] har ikke på noget tidspunkt forud herfor haft anledning til at betvivle, at de forhold, som [X] havde afgivet forklaring om, reelt havde fundet sted. [Indklagede] har i den forbindelse anført, at han den 5. februar 2013 af politiet blev telefonisk indkaldt til genafhøringen, men at han ikke blev orienteret om mistanken om falsk anmeldelse.

[Indklagede] har videre anført, at politiet ved ikke at oplyse ham om mistanken mod [Y] og [X]s urigtige forklaringer fratog ham muligheden for at disponere i henhold til denne information. Dertil kommer, at politiet kunne have anmodet retten om at afbeskikke ham, jf. retsplejelovens § 736.

[Indklagede] har endelig anført, at der på tidspunktet for hans beskikkelse for [X] ikke bestod et modsætningsforhold mellem mor og datter, og at det ikke kan forholde sig således, at man ikke kan lade sig beskikke som bistandsadvokat for en mindreårig forurettet, hvis man er eller har været advokat for den mindreåriges værge. I øvrigt blev hans klientforhold til [Y] afsluttet i december 2012.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 17 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Klager skal i henhold til retsplejelovens § 147 b, stk. 2, indgives inden 1 år efter, at klageren er blevet bekendt med det forhold, som klagen vedrører.

Advokatrådet er i medfør af retsplejelovens § 143, stk. 2, pålagt at føre tilsyn med advokater og deres autoriserede fuldmægtige. Måtte Advokatrådet finde, at en advokat eller et advokatselskab ikke har handlet i overensstemmelse med advokatpligterne, kan rådet indklage pågældende for Advokatnævnet.

Ifølge retsplejelovens § 143, stk. 2, 2. pkt., og § 16, stk. 1, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 20 af 17. januar 2008 om Advokatnævnets og kredsbestyrelsernes virksomhed ved behandling af klager over advokater m.v. har Advokatrådet en selvstændig kompetence til at indbringe sager for Advokatnævnet.

Der er ikke grundlag for at fastslå, at fristen for at indbringe sagen for nævnet regnes fra et andet tidspunkt end tidspunktet, hvor Advokatrådet blev bekendt med det forhold, som klagen vedrører, jf. retsplejelovens § 147 b, stk. 2.

Advokatrådet blev underrettet om de forhold, som sagen vedrører, ved Rigsadvokatens brev af 21. februar 2014, og anklageskrift blev modtaget i Advokatnævnet den 3. juni 2014. Klagen over, at [indklagede] skulle have befundet sig i en interessekonflikt er herefter rettidigt indgivet.

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

En bistandsadvokat skal kunne varetage den forurettedes interesser uden risiko for påvirkning af udefrakommende hensyn.

Advokatnævnet finder, at det ikke er godtgjort, at der var en personlig relation mellem [indklagede] og [Y].

Den omstændighed, at [indklagede] tidligere havde bistået [Y] i sager, herunder en sag omkring udlevering af effekter hos [Z], sammenholdt med, at [Y] til dels med bistand fra [indklagede] havde politianmeldt [Z] for sædelighedskrænkelse mod [Y]s datter, indebærer imidlertid, at der var nærliggende risiko for, at [indklagede] ikke ville kunne varetage hvervet som bistandsadvokat for [X] uden risiko for påvirkning af udefrakommende hensyn.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] ved under de givne omstændigheder at have ladet sig beskikke som bistandsadvokat for [X] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1. Advokatnævnet pålægger derfor i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en bøde på 10.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en bøde til statskassen på 10.000 kr."

Forklaringer

Der er under hovedforhandlingen afgivet forklaringer af [indklagede], [S] og [V].

[Indklagede] har forklaret, at han er advokat i et firma i [bynavn], hvor han har været de seneste 20-25 år. Han virker ikke som beneficeret advokat. Han beskæftiger sig primært med privatret, skilsmisser, konkurs- og

dødsboer og har speciale i leasingsager. Han har tidligere i få tilfælde været beskikket som bistandsadvokat i forbindelse med straffesager. Han har desuden haft en del inkassosager, men håndterer ikke i almindelighed disse sager i firmaet.

Forud for august 2012 havde han virket som advokat for [Y] i de tre sager, som er opremset i påstandsdokumentet side 5. Frem mod august 2012 havde der ikke været andre og han havde heller ikke en verserende sag med hende. Han vil ikke afvise, at han kan have modtaget en telefonopringning fra [Y], men hun har aldrig været andet end en almindelig klient. Han har ingen personlig relation til [Y], og politiets antagelse om, at der har været en relation med hans tidligere kæreste, er forkert.

Forløbet i august 2012 og kontakten mellem [Y] og ham var som beskrevet i Advokatnævntes kendelse.

Han erindrer, at han omkring kl. 21.30 modtog en sms-besked fra [Y], der indikerede, at hun var "helt oppe at ringe", da hendes kæreste, [Z], havde været uterlig over for [Y]s omkring 12-årige datter, [X].

Da [Y] taler dårligt dansk, og derfor er vanskelig at forstå i en telefon, svarede han tilbage med en sms-besked om, at han ville kigge forbi hendes butik den følgende dag. Han erindrer ikke det præcise indhold af denne sms-besked, men er ret sikker på, at han skrev, at [Y] måtte tale med [X], og at forholdet skulle anmeldes til politiet. Han erindrer ikke, at han skrev, at de måtte drøfte det den følgende dag og i øvrigt gav indtryk af, at han ville bistå hende.

Den følgende dag opsøgte han [Y] i dennes butik. [Y] havde talt med [X], og det blev klart, at det ikke var et enkeltstående tilfælde af overgreb, og [X] var fremkommet med en række konkrete detaljer. Han vurderede derfor, at forholdet skulle anmeldes til politiet.

Det var en usædvanlig situation, at en stedfar ikke kunne holde sig fra sin steddatter, og at forholdet skulle anmeldes til politiet. [Y] var helt ude af flippen, da hun havde en viden om, at hendes datter havde været ude for noget meget ubehageligt, og at det var hendes daværende kæreste [Z], der havde udsat [X] for dette. [Y] ønskede hjælp til, hvad hun skulle gøre ved det.

[X] var 12 år gammel og havde derfor en naturlig blufærdighed. [Y]s mulighed for at komme dybere ned i hændelsesforløbet var begrænset, og det var derfor op til politiet at undersøge forholdet nærmere.

Som følge af [Y]s sprogproblemer tilbød han, at han ville kontakte politiet på hendes vegne. Han foretog herefter en opringning til politiet,

og forespurgte om forholdet kunne anmeldes. Han fik det svar, at anmeldelse skulle ske ved personligt fremmøde på politistationen.

Som han erindrer det, talte [Y] og han denne dag udelukkende om [X] og ikke om det pengekrav eller tilbagesøgningskrav, som [Y] havde over for [Z].

Han erindrer ikke, om [Y] og han talte om bistandsadvokatrollen. Det ville have været naturligt, hvis de havde talt om den, og at [Y] havde spurgt, om han ville påtage sig opgaven som bistandsadvokat for [X], hvilket han givet ville have bekræftet, at han ville.

Som han opfattede situationen, havde han derfor ikke på dette tidspunkt en egentlig klient. Han var blevet kontaktet af en tidligere klient, der havde problemer med sin datter og dennes forhold til den tidligere klients kæreste. Denne tidligere klient søgte råd hos ham om, hvad hun skulle gøre som værge for sin datter. [Y] var derfor ikke hans klient.

[Y] var den følgende dag hos politiet for at indgive en anmeldelse. Han er ikke klar over, om [X] tog med, og han deltog ikke selv ved anmeldelsen.

I perioden mellem den 23. og 24. august frem til den 3. september 2012 udførte han ikke opgaver med relation til sædelighedssagen.

Han havde en dialog med [Y], der fortsat var "oppe at ringe", hvilket [X] også var. Efter en henvendelse fra [Y] skrev han den 30. august 2012 en e-mail til politiet. [Y] havde opfordret ham til at forespørge, hvad der skete i sagen efter indgivelsen af anmeldelsen.

Foreholdt en udskrift af klientkontosystemet vedrørende sag [blomsterforretning] (bilag 5) og en tilførsel den 30. august 2012, hvoraf fremgår "min klient [X], cpr.nr. [...], som forurettet" forklarede han, at han i forbindelse med [Y]s henvendelse havde lovet hende, at han ville forespørge politiet. Derfor skrev han sin e-mail. En sådan e-mail skal journaliseres i advokatkontorets sagsbehandlingssystem, og da han ikke var beskikket som bistandsadvokat, skrev han den på [Y]s sag, da han havde hørt om sædelighedssagen fra [Y].

Han erindrer ikke indholdet sin e-mail, og vil ikke afvise, at han skrev, at han var eller skulle være bistandsadvokat for [X].

Han erindrer ikke præcis forløbet, men i perioden frem til han modtog retens brev om beskikkelse som bistandsadvokat, har han formentlig talt i telefon med [Y].

Han vurderede ikke, at det var problematisk for ham at virke som bistands-

advokat for [X], når han tidligere havde haft [Y] som klient.

[Y] og [Z] var ved indgivelse af politianmeldelsen kærester, og de havde desuden en professionel relation, da [Z] drev bedemandsforretning og [Y] drev blomsterforretning. Kæresteforholdet ophørte, da [Y] fik oplysninger fra [X] om [Z]s overgreb.

Som han erindrer det, kom [Y] på et tidspunkt forbi hans kontor med nogle fakturaer. [Y] oplyste, at hun havde smidt [Z] ud af den lejlighed, som hun beboede, og hvor [Z] havde været tilmeldt. [Y] og han gennemgik fakturaerne, og konstaterede, at nogle var betalt, og andre var ikke. Der forelå et kontoudtog, og de opgjorde sammen et tilgodehavende. [Y] nævnte, at hun også havde nogle effekter hos [Z]. Da hun ikke ønskede at se [Z], talte de om, at disse effekter skulle medtages i inkassobrevet. Det var ikke hans indtryk, at der var tvist om det økonomiske mellemværende mellem [Y] og [Z], eller at [Z] tilbageholdt [Y]s effekter. Han erindrer i øvrigt ikke, om det var private effekter, eller hvor de stod opbevaret. Kravene havde relation til samlivsophævelsen, og [Y] ønskede bare at få sine penge og effekter fra [Z].

Det førte til, at han skrev sit brev af 27. august 2012. Denne dato var første gang, han hørte om [Y]s krav, brevet blev derfor skrevet samme dag. Det var også den dag, at sagen blev oprettet i advokatfirmaets sagsbehandlingssystem. Det er sædvanlig procedure i en ukompliceret sag, der hurtigt lader sig oprette. Han oplevede sig i realiteten blot som pennefører for [Y].

[Z] vendte tilbage og oplyste, at han havde nogle ting, som han ønskede udleveret fra [Y], og [Z] redegjorde nærmere for nogle udgifter, som [Z] havde afholdt for reparationer af [Y]s bil.

Når [Z] i sin forklaring til politiet i rapporten af 19. september 2012 (bilag B, side 2) angiver, at der 2-3 uger forinden var lidt "slagsmål" om udleveringen af [Z]s ejendele, oplevede han alene, at [Z] rejste et krav om udlevering af nogle ejendele. Der var ikke en tvist.

Inkassosagen og sædelighedssagen var ikke sammenblandet. Den ene vedrørende opgørelsen af tilgodehavende og udlevering af effekter og den anden opgaven som bistandsadvokat. Han havde heller ikke oplevelsen af, at [Y] sammenblandede de to sager. [Z] skulle bare ud af hendes liv, og hun ville have penge og effekter udleveret.

Som han erindrer det, modtog han retsbogen af 3. september 2012 med be-

skikkelsen, hvorefter der blev oprettet en sag i advokatfirmaets sagssystem den 4. september 2012. Det fremgår også af udskriften fra sagsbehandlings-systemet (bilag 8).

Han bistod herefter [X], forberedte hende på afhøring hos politiet og fik en kollega til at opføre et godtgørelseskrav. Han oplevede, at [X] skulle støttes så meget som muligt, og det handlede ikke så meget jura, men i høj grad om støtte. Han opfattede opgaven som bistandsadvokat som helt sædvanlig.

I inkassosagen modtog han aldrig de opkrævede 26.087 kr. [Z] havde et modkrav, der udlignede [Y]s krav, og som han erindrer det, fandt [Y] og [Z] også selv ud af at få udvekslet effekter. Han var i hvert fald ikke involveret.

Den sidste dag, han har registreret anvendt tid på inkassosagen, er derfor den 4. december 2012, hvilket fremgår af udskriften af advokatkontorets journal-system (bilag 5). I den forstand var det ikke en egentlig inkassosag, da han alene havde opgjort et krav og skrevet et brev, hvorefter [Y] og [Z] selv afklarede det uden kontroverser og uden, at han blev indblandet yderligere.

Status på sædelighedssagen var på dette tidspunkt, at politiets første videoafhøring af [X] var blevet gennemført, og man afventede resultatet af politiets efterforskning. Han erindrer ikke, at han har haft opgaver i sin egenskab af bistandsadvokat for [X] i den mellemliggende periode frem til 4. december 2012, men der har formentlig været kontakter mellem ham og [Y], da [X] efter de sociale myndigheders involvering endte hos en plejefamilie.

Han erindrer, at han en uge eller nogle dage før genafhøringen telefonisk blev kontaktet af en af efterforskerne fra politiet. Det blev meddelt, at der var anledning til en genafhøring af [X].

Han havde forinden da haft samtaler med [Y] og fået det indtryk, at [Y] mente, at der var foregået mere mellem [X] og [Z]. Derfor meddelte han også politiet, at det var en god idé med en genafhøring, da der formentlig var behov for yderligere efterforskning. Han kendte ikke til, at [X] havde oplyst til politiet, at hendes tidligere forklaring var konstrueret eller urigtig.

Han modtog indkaldelse til genafhøringen af [X], der skulle foregå den 14. februar 2013.

Dagen inden havde han en samtale med [Y], hvor de drøftede situationen. [Y] kontaktede, mens de talte sammen, [X] telefonisk, og [Y] spurgte, om han ville tale med [X], og om [X] ønskede at tale med sin bistandsadvokat. Det ville [X] gerne, og han fik telefonen. [X] og han talte om, at hun skulle forklare sandheden og tage genafhøringen stille og roligt. Han forklarede også, at det ville foregå, som hun tidligere havde oplevet det.

[X] spurgte, om hun kunne slippe for genafhøringen. Han svarede benægtende og beroligede hende med, at hun bare skulle gøre som sidst og fortælle sandheden. Han forklarede også, at han ville sidde i et rum udenfor. [X] var utryk og slet ikke glad for situationen. Derfor aftalte de, at han skulle hilse på hende på dagen for afhøringen.

Den 14. februar 2013 ankom han til afhøringsstedet og meddelte, at han skulle hilse på [X]. Politibetjenten optrådte aggressivt, og anklageren meddelte, at han ikke måtte tale med [X] eller i øvrigt instruere hende i, hvad hun skulle sige under afhøringen. Han forklarede, at det ikke var hans hensigt, og fortalte om sin aftale med [X]. Betjenten fastholdt, at han ikke kunne se [X], og det fremstod som om, at politifolk og anklager havde et problem med ham som bistandsadvokat. Betjenten optrådte næsten aggressivt "fremme i skoene", og fastholdt sin afvisning af, at han skulle have noget med [X] at gøre. Han fastholdt sit krav, og meddelte, at det alene var for at gøre [X] tryk.

Derfor fik han tilladelse og han fulgtes med betjenten til pårønderummet. [X] sad der på en stol ved væggen længst fra døren, hvor han stod, og han gav derfor ikke [X] et håndtryk. Han sagde til [X], at hun ikke skulle være nervøs, at hun skulle fortælle sandheden og gøre som sidste gang.

Herefter gik han ind i lytterummet. Under afhøringen oplevede han, at den afhørende betjent var ualmindelig aggressiv over for [X]. Han sagde derfor fra, og tilkendegav, at det ikke var en hensigtsmæssig måde at afhøre et mindreårigt barn.

Han erindrer ikke, om han hørte om politiets mistillid til [X]s tidligere forklaring, før eller efter genafhøringen af [X], men han er sikker på, at han første gang hørte om mistanken, da han sad i lytterummet i forbindelse med genafhøringen. Han havde inden da heller ikke i sine samtaler med [X] eller [Y] fået en mistanke om, at der var problemer med [X]s første forklaring til politiet.

Han havde hørt om en tidligere konflikt mellem [Y] og [X], men var ikke klar over, at omdrejningspunktet for denne konflikt skulle være en mistanke om, at [X] ikke havde fortalt korrekt om [Z]' overgreb på hende. Han erindrer ikke, hvornår han hørte om [Y] og [X]s konflikt, og erindrer heller ikke, at han havde talt med [X] om, at hun var vred på sin mor.

Han afviser, at han i mødet med [X] forud for genafhøringen den 14. februar 2013 udtalte sig, som gengivet i advokatnævnets kendelse og politiassistent [S]s iagttagelsesrapport af 15. februar 2013.

[X] sad for det første i den anden af rummet, og det væsentligste for ham

var udelukkende, at hun fortalte sandheden. Det var det eneste fokus, han havde og med sin tilkendegivelse om, at det ville foregå ligesom sidst, instruerede han på ingen måde [X].

Han tog afsked med [X], da han forlod stedet efter genafhøringen af hende. Genafhøringen efterlod det indtryk, at politiet havde rokket ved forklaringen, og der var tvivl, om [X] havde talt sandt under den første afhøring. Anklageren meddelte derfor, at sigtelsen mod [Z] formentlig ville blive frafaldet.

Efter dette kontaktede han telefonisk [X], og meddelte, at politiet ikke vidste, om de skulle tro på den ene eller den anden forklaring, og at det formentlig førte til, at sagen mod [Z] ville blive sluttet. Det forstod [X] godt.

Derved sluttede hans opgave som bistandsadvokat for [X], og han foretog sig ikke yderligere i den forbindelse.

[S] har forklaret, at hun var sagsbehandler og efterforsker på sagen i forbindelse med [Y]s anmeldelse af [Z]' overgreb på [X]. Som hun erindrer det, var [Z] sigtet som følge af [X]s første forklaring til politiet.

[Indklagede] var beskikket som bistandsadvokat for [X].

Som hun erindrer forløbet, traf politiet beslutning om at genafhøre [X], da der var noget, der ikke stemte. Hun erindrer dog ikke, hvad dette skyldtes.

Hun var involveret i det praktiske omkring genafhøringen af [X], men erindrer ikke, om hun stod for indkaldelsen af advokater og kommunal repræsentant med flere.

På dagen for genafhøringen mødte [indklagede] frem som aftalt. [X] var placeret i pårørenderummet sammen med en person fra [bynavn] Kommune. Afhøringen skulle foregå i et andet rum.

[Indklagede] bad om tid sammen med [X], inden afhøringen påbegyndtes. Anklager [V] meddelte, at det ikke var belejligt. Det var kommet frem, at [indklagede] dagen forinden havde talt i telefon med [X] i forbindelse med [indklagede]s samtale med [Y].

Det betød, at de ikke vurderede, at [X] skulle have kontakt med flere voksne, da det var meget belastende og formentlig for meget for en 12-årig pige, der stod over for en fornyet videoafhøring.

[Indklagede] insisterede imidlertid på kontakt. Det endte med, at [indklagede] fik tilladelse, hvorefter kollegaen [T] og hun

selv fulgte advokaten til pårønderummet, hvor [X] sad sammen med repræsentanten fra kommunen.

[X] og [indklagede] hilste først på hinanden, hvorefter [indklagede] udtalte "Hej [X]. Nu går du ind og gør det samme som sidst" eller lignende. Hendes indtryk af det, der blev sagt, var, at [indklagede] henviste til, at [X] skulle forklare det samme, som hun havde forklaret ved den første afhøring.

Foreholdt sin iagttagelsesrapport af 15. februar 2013 (bilag D, side 1, nederst) bekræftede hun, at hun har skrevet som gengivet i rapporten, og at [indklagede] udtalte: Hej [X] - nu går du bare ned og fortæller det samme som sidst". Rapporten blev udarbejdet umiddelbart efter episoden. Hun erindrer ikke, hvordan [X] reagerede på udtalelsen.

Afhøringen af [X] forløb normalt, og der foregik ikke noget usædvanligt. Der var flere forhold, der skulle specificeres, og [X] var meget vævende i sin forklaring, men hun endte med at fastholde den først afgivne forklaring. Den afhørende kollega var flere gange i monitorrummet for at drøfte, om der skulle stilles yderligere spørgsmål til [X]. Hun mener ikke, at den afhørende kollega var særlig aggressiv i forbindelse med afhøringen af [X] heller ikke hendes alder taget i betragtning.

[Indklagede] var efter afhøringen ved [X] for at tage afsked med hende i pårønderummet. Det fremstod som om, bistandsadvokaten og [X] kendte hinanden godt, og efter hendes indtryk var det lidt mere end det. Det er det, hun søger at beskrive i sin iagttagelsesrapports sidste del Bilag D, side 2). Hun har gengivet det indtryk, hun fik, og oplevede det som usædvanligt, uden hun kan udtale sig, om det var positivt eller negativt.

Hun erindrer ikke, hvem [X] havde udtalt sig til den 3. februar 2013, hvor [X] havde oplyst, at den første forklaring til politiet var usand. Politiet havde været på bopælsadressen, da [X] og [Y] havde haft en konflikt. Det var [X]s bror, der havde kontaktet politiet. Konflikten drejede sig om, at [X] var blevet smidt ud af eller lukket ude fra hjemmet.

Hun erindrer heller ikke, om [indklagede] blev orienteret om dette forud for genafhøringen.

Endelig erindrer hun ikke, hvad der efterfølgende skete i relation til sigtelsen mod [Z], eller om sigtelsen blev frafaldet på dagen for genafhøringen af [X] eller først på et senere tidspunkt.

[V] har forklaret, at hun deltog i forbindelse med den første videoafhøring af [X] i september måned 2012. Afhøringen foregik i [bynavn] på politigården i [bynavn]. Hun var til stede i monitorrummet. Advokat [A] deltog som beskikket forsvarer for den mistænkte, [Z].

[indklagede] var til stede som beskikket bistandsadvokat. Derudover deltog

en person fra kommunen samt efterforskeren, politiassistent [S].

Hun erindrer, at [Y] havde anmodet om, at [indklagede] blev beskikket som bistandsadvokat for [X].

Under afhøringen forklarede [X], at [Z] på upassende måder flere gange havde berørt hende.

[Z] blev i umiddelbar forlængelse af afhøringen af [X] anholdt og siden varetægtsfængslet. Som hun erindrer det, var [Z] frihedsberøvet i fem dage. Han blev herefter løsladt, da sagen var færdigefterforsket. På baggrund af [X]s forklaring blev der rejst tiltale mod [Z]. Videoafhøringen af [X] skulle anvendes som bevis i sagen. Hovedforhandlingen blev berammet, så vidt hun erindrer til februar eller marts måned 2013.

På et tidspunkt først i 2013 blev hun kontaktet af politiet, der havde været til stede ved en episode på [Y]s bopæl. [X]s bror havde kontaktet politiet, da der havde været en voldsom episode mellem [Y] og [X]. Der havde været et højt konfliktniveau, der involverede en kniv. Politiet på stedet havde truffet [X] låst inde på toilettet. En politibetjent kontaktede og havde talt med [X] om, hvad der var sket. [X] fortalte i den forbindelse, at hendes tidligere forklaring til politiet om overgrebene fra [Z] var en løgn, og at det var [X]s mor, der havde sagt, hvad [X] skulle fortælle om dem til politiet.

På baggrund af disse oplysninger besluttede hun, at der skulle gennemføres en genafhøring af [X], da der ikke i den akutte situation var blevet foretaget en egentlig afhøring af [X], men alene udarbejdet et notat om samtalen.

Kommunen blev involveret, og [X] blev fjernet fra [Y]s hjem på grund af episoden.

Hun gav besked til efterforskerne om, at genafhøringen som videoafhøring skulle iværksættes hurtigst muligt, og meddelte også, at der skulle ske beskikkelse af en forsvarer for [Y], da der var mistanke om, at hun havde indgivet falsk anmeldelse til politiet.

Det var de efterforskende betjente, der stod for det praktiske vedrørende indkaldelsen til genafhøringen. Hun er ikke klar over, hvad der blev oplyst i den forbindelse, herunder til [indklagede].

Hovedforhandlingen i sagen mod [Z] var nært forestående, som hun erindrer det indenfor uger.

Det er usædvanligt, at man foretager en sådan genafhøring af et barn, og det er i hvert fald en meget usædvanlig situation, at genafhøringen skal foretages så kort før en berammet hovedforhandling.

Hun antager derfor, at alle, herunder [indklagede], blev orienteret om baggrunden for genafhøringen, men hun er ikke klar over, om der blev udsendt politirapporter og lignende fra episoden mellem [Y] og [X] med oplysningerne om [X]s udtalelser om den tidligere urigtige forklaring til

politiet.

Den 14. februar 2013 ankom hun sammen med politiets efterforskere. Hun tilbød at hente [A] og [indklagede] i foyeren. Advokat [C], der var beskikket som forsvarer for [Y] var allerede ankommet.

Hun traf advokat [A] og [indklagede] i foyeren, og tilkendegav, at hun var glad for, at de kunne møde med så kort varsel. Hun meddelte, at hun gik ud fra, at de havde fået en briefing om den særlige situation, der var opstået, og at akterne lå i monitorrummet. Som hun erindrer det, nikkede begge advokater, og gav klart indtryk af, at de var vidende om den særlige situation.

Hun forklarede også, at [X] var fjernet fra hjemmet, da [X] efter episoden ikke kunne være i hjemmet. Hun oplyste endvidere, at advokat [C] var i monitorrummet som beskikket forsvarer for [Y], og fremhævede det usædvanlige i, at de var i en situation med genafhøring på så sent et tidspunkt. Der var ingen forbløffelse at spore hos [indklagede], og hun fik det klare indtryk, at han var bekendt med alle oplysningerne.

[Indklagede] insisterede på at ville tale med [X]. Hun blev forbløffet over denne anmodning, og meddelte, at pigen var udsat for et stort pres, da hun var blevet fjernet fra hjemmet, og nu stod over for politifolk og en fornyet afhøring. Hun tilkendegav, at hun fandt det uhensigtsmæssigt, at bistandsadvokaten ville tale med [X] under hensyntagen til det store pres, som [X] var under. [Indklagede] spurgte, om der var et pålæg, hvilket hun afviste. [Indklagede] oplyste også, at han dagen forinden havde været sammen med [Y] og i den forbindelse havde talt i telefon med [X], herunder om hvad der skulle foregå ved afhøringen.

Hun gav sig, og de fulgtes herefter til monitorrummet. [Indklagede] hilste på advokat [C], der sad i rummet. Derefter fulgte efterforskerne med [indklagede] til pårønderrummet, hvor han talte med [X]. Hun blev selv i monitorrummet.

Da de kom tilbage, henvendte en af efterforskerne sig straks til hende og oplyste, at [indklagede] - situationen taget i betragtning - havde sagt noget uhensigtsmæssigt til [X]. Efterforskeren oplyste, at [indklagede] havde sagt til [X], at hun bare skulle sige det samme, som ved sidste afhøring.

Hun redegjorde for alle i monitorrummet for de modtagne oplysninger, men besluttede, at genafhøringen alligevel skulle gennemføres af hensyn til [X].

Hun præciserede i den forbindelse, hvorfor advokat [C] var til stede i monitorrummet. Hun erindrer ikke, at [indklagede] på nogen måde reagerede på disse oplysninger.

Advokat [A] og advokat [C] var enige om, at [X] befandt sig i en presset situation, og at genafhøringen skulle gennemføres.

I monitorrummet overhørte hun en samtale mellem [A] og [indklagede]

omhandlende [Y] og [Z]s økonomiske udestående og oplysninger om, at der havde været kontakt mellem advokaterne. Kontakten skulle have været foregået i tiden mellem første og forestående videoafhøring af [X]. Som hun forstod det, var det et krav i forbindelse med [Y] blomsterforretning og [Z]s bedemandsforretning, og at der i den forbindelse var en eller anden form for uenighed.

Hun tilkendegav, at det var et problem, at [indklagede] samtidig var beskikket som bistandsadvokat for [X].

Efter videoafhøringen og da [X] var ført ud, meddelte hun de fremmødte advokater, at den nye afhøring af [X] gav hende anledning til at genoverveje situationen, og at det på det foreliggende grundlag så ud til, at tiltalen ville blive opgivet, samt at [Y] ville blive sigtet og indkaldt til en afhøring. Hun kom ikke med en klar tilkendegivelse om, at tiltalen mod [Z] ville blive opgivet.

Efter forløbet talte hun med [S] og [T], og meddelte, at de skulle udfærdige en rapport om deres oplevelse. Hun skrev herefter selv sin notits. Hun gik til sin chef, og blev opfordret til at udarbejde en indstilling, der blev afleveret til advokaturchef [D]. Hun læste op på reglerne, herunder hvordan en klage skulle indbringes for Advokatrådet, men erindrer ikke, om hun omtalte disse regler for sin chef. Som hun erindrer disse regler, skal anklagemyndigheden indbringe en klage for Advokatrådet, der herefter tager stilling til, om sagen skal indbringes for Advokatnævnet.

Der gik nogle dage, inden hun kontaktede retten og anmodede om, at hovedforhandlingen i sagen mod [Z] blev aflyst og sagen sendt retur til stillingtagen til sagens videre forløb. Påtaleopgivelsen blev først meddelt på et senere tidspunkt.

Sigtelsen mod [Y] blev også påtaleopgivet.

Parternes synspunkter

[Indklagede] har i sit påstandsdokument anført blandt andet følgende:

"AD FORMALITETEN:

Klager over en advokat skal i henhold til Rpl. § 147 indgives inden 1 år efter, at klageren er blevet bekendt med det forhold, klagen vedrører. Det gøres gældende, at fristen for indgivelse af klagen er overskredet – både vurderet i forhold til selve beskikkelsen, som i henhold til den afsagte kendelse er det afgørende moment i sagen, men også vurderet i forhold til det senere forløb, hvor politiet finder anledning til at problematisere anmeldelsen. Klager er reelt politiet/anklagemyndigheden.

Det skal i forhold til forløbet fremhæves,

- At beskikkelsen skete ved retsbog af 3. september 2012 og mistanke om falsk anmeldelse opstod i februar 2013,
- at [Region] Politi udarbejdede notits af den 15. februar 2013, jfr. Bilag 2,
- at denne notits dannede baggrund for brev af 27. juni 2013 fra [Region] Politi til Statsadvokaten bl.a. indeholdende informationer om klagefristen på et år, jfr. Bilag 2 med underbilag,
- at brevet fra [Region] Politi til Statsadvokaten siden dannede grundlag for Statsadvokaten i Københavns skrivelse af den 26. november 2013 til Rigsadvokaten indeholdende information om klagefristen på et år, jfr. Bilag 2 med underbilag,
- at denne skrivelse fra Statsadvokaten til Rigsadvokaten siden dannede grundlag for Rigsadvokatens anmodning af 21. februar 2014 til Advokatrådet, hvor Rigsadvokaten anmodede Advokatrådet om at overveje en disciplinærsag, jfr. Bilag 2 med underbilag,
- at sagen herefter ved Advokatrådet, jfr. anklageskrift af 2. juni 2014, har indbragt sagen for Advokatnævnet som grundlag for den her anfægtede afgørelse.

Ovennævnte forløb giver ikke grundlag for, at fristen for indgivelse kan udstrækkes ud over et år, jfr. også almindelige hensyn bag klagefrister.

Det er konkret anklageren fra [Region] politi, der (indirekte) klager, og det er ikke berettiget helt diffust at udstrække klagefristen ved at lade Advokatrådet bearbejde den oprindelige klage i form af indgivelse af et anklageskrift. Klagefristen er overskredet med mindst 3½ måned, og der ses særligt ikke ved kyndig klager anledning til at omgå fristerne for indbringelse af adfærdsklage, ved at lade det være Advokatrådet indgive klagen på vegne klager. Politi/anklagemyndighed kunne og burde i givet fald selv indlevere klagen.

Det bestrides, at fristoverskridelsen her er rimelig begrundet, herunder at anklagemyndighedens forelæggelsesregler tilsiger en fremgangsmåde som den beskrevne, og at de påståede (men i øvrigt udokumenterede) forelæggelsesregler gør fristoverskridelsen begrundet heri.

Det gøres gældende, at det eneste sagsøgte har taget stilling til er, at fristen ikke er overskredet i forhold til indberetning – ikke om årsagen til fristoverskridelsen ellers i forhold til et år efter grundlag kan behandle en behandling alligevel. Endvidere gøres gældende, at der opstår en udhuling af fristreglerne, når en klage efter fristens udløb indbringes ved, at gøre sagsøgte bekendt med det forhold, der ønskes at klage over, med den virkning, at der begynder at løbe endnu en forældelsesfrist på ét år.

AD REALITETEN:

Ad realiteten bemærkes følgende:

Den anfægtede kendelse giver alene anledning til at se på forholdene i forbindelse med selve beskikkelsen pr. 3. september 2012, idet sagsøger klandres for at have ladet sig beskikke – ikke andet. Sagsøgte bruger meget tid og plads på det efterfølgende forløb, uanset det ikke er omfattet af kendelsen, og derfor irrelevant. Dog bør sagsøgtes opfattelse af det efterfølgende – og for sagen irrelevante forløb – ikke efterlades uomtalt, hvorfor det nedenfor vil behandles.

Bistandsadvokatens rolle opleves at være hjælp til forurettede, herunder give råd/vejlede, mens politiet efterforsker sagen, og hvis sagen senere skal for retten. Det indgår heri, at der kan gives hjælp til at få erstatning/kompensation og i øvrigt forklare, hvordan en straffesag foregår og tage med, hvis der skal afgive forklaring.

Det skal fremhæves, at der ikke ses grundlag for interessekonflikt mellem forurettedes mor og forurettede i forhold til sagen her – dermed ikke noget objektivt synligt problem, da sagsøger blev beskikket. Der er endvidere ingen interessekonflikt mellem anmelder og offer, og dermed ikke noget objektivt synligt problem, da sagsøger blev beskikket.

I kendelsen fra Advokatnævnet anføres som præmis for, at [indklagede] skulle have optrådt i strid med god advokatskik, at der var en nærliggende risiko for, at udefrakommende hensyn ville medføre, at sagsøger ikke ville kunne varetage hvervet som bistandsadvokat for forurettede, og at han derfor skulle have undladt at lade sig beskikke som bistandsadvokat. Dette bestrides.

Der bemærkes i den sammenhæng, at der ikke da var grund til at have mistillid til anmeldelsen, da der ikke var nogen verserende sag eller tilsvarende, hvor anmelder kunne drage fordel af en falsk anmeldelse. Forinden sagsøger, [indklagede], blev kontaktet af [Y] i dennes rolle

som mor for forurettede, [X], med anmodning om hjælp til, hvorledes hun skulle forholde sig til de oplysninger, hun havde fået af sin datter [X] omkring krænkende adfærd udøvet af [Y]s tidligere kæreste, [Z], havde [indklagede] repræsenteret [Y] i følgende sager:

1. Indgivelse af politianmeldelse mod [Y]s tidligere samlever for trusler på livet og bedrageri, samt begæring om tilhold. (Ikke samme person som var sigtet i sagen vedrørende krænkelse af [X]). Denne sag blev afsluttet i 2008.
2. Beskikkelse for [Y] i en straffesag, hvor hun var blevet sigtet for forsikringssvig (anmeldt af samme person, som der i sagen

ovenfor blev indleveret politianmeldelse mod). Sigtelsen blev frafaldet. Denne sag blev afsluttet i 2010.

3. Gennemgang af erhvervslejekontrakt. Sag afsluttet i 2011.

Der er enighed mellem parterne om, at det kan lægges til grund, at advokat [indklagede] ikke havde en privat relation til [Y], hvorfor der ikke skal anføres yderligere herom.

Sagen, i hvilken [X] var forurettet, endte med påtaleopgivelse. I relation til forløbet efter beskikkelsen, må [indklagede] ad sagsfremstilling klart bestride, at han i forbindelse med afhøring skulle have udtalt: ”Hej [X]. Nu går du bare ned og fortæller det samme som sidst”, eller bare noget i den retning. Det bemærkes for god ordens skyld, at dette forhold ikke er omfattet af kendelse og derfor sagen uvedkommende.

Genafhøringen af [X] fandt sted den 14. februar 2013. Dagen før orienterede [indklagede] [Y] om datterens genafhøring og sagens stadie i øvrigt. Det skal i den forbindelse præciseres, at [indklagede] på dette tidspunkt ingen sager havde for [Y]. Den eneste sag, han havde for [Y] i 2012, var blevet afsluttet i december 2012 og den 14. februar 2013 var [Y] derfor ikke klient hos ham.

Ad [indklagede]s erindring om det passerede kan bemærkes følgende:

Onsdag den 22. august 2012 om aftenen sendte [Y] en SMS til ham om, at datteren [X] havde fortalt hende, at [Z] havde været utilbørlig overfor hende. [Indklagede] skrev tilbage, at hun skulle melde det til politiet.

Dagen efter talte sagsøger med [Y]s for at høre, om hun havde fået gjort noget ved det. [Y] havde ikke haft mulighed for at gå til nærpolitiet og politiet meddelte, at de ikke tog imod anmeldelser pr. telefon, og at [Y] skulle tage [X] med på lokalstationen i [bynavn] dagen efter og anmelde forholdet, hvilket skete. Det fremgår af bilag 1,

at [Y] under anmeldelsen bragte sagsøger i forslag som bistandsadvokat for [X], og [indklagede] blev beskikket ved retsbog af den 3. september 2012, hvor der samtidig blev indkaldt til videoafhøring den 7. september, hvilket han deltog i (ved at overvære afhøringen fra det tilstødende observationslokale).

Den 5. februar 2013 fik [indklagede] af politiet en telefonisk indkaldelse til fornyet afhøring af [X]. Han fortalte betjenten, at han synes det var en god idé, da han på baggrund af de informationer, der var meddelt ham, kunne være foregået mere mellem [Z] og [X] end [X] havde fortalt politiet om i første omgang.

[Indklagede] modtog hverken fra [Y], politiet eller [X] grundlag for mistillid til anmeldelsen og således heller ikke information om, at [X] skulle have sagt til politiet, at hendes mor havde bedt hende om at lyve.

Den 13. februar 2013 kørte [indklagede] kort forbi [Y] i hendes forretning og orienterede hende om den forstående genafhøring. Under denne samtale i forretningen ringede [X] til sin mor. [Y] spurgte, om [indklagede] ville tale med hende. Det ville han godt, og [X] ville også gerne tale med ham. Han fortalte hende, at der ikke var nogen grund til at være bekymret for at blive afhørt igen, og at det vigtigste var, at hun fortalte sandheden, fordi politiet ville være sikker på, hvad der var sket, og de skulle være sikre på at have fået alt at vide om det passerede. Det bekræftede hun, at hun godt vidste. Samtidig sagde [indklagede], at han lige ville hilse på hende inden afhøringen, så hun vidste, at han var der for hende og kunne føle sig sikker, selv om hun ikke kunne se ham under afhøringen. Det ville hun gerne have. Indholdet af [indklagede]s samtale med [X] ses bekræftet af afhøringsrapport af familierådgiver [U] af den 27. februar 2013 side 3, 3. hele afsnit.

Da [indklagede] mødte til afhøringen, bad han ganske naturligt om at få lov til at hilse på [X]. [Indklagede] fik imidlertid af anklageren besked på, at det ikke kunne lade sig gøre med bemærkning om, at han ikke skulle "instruere [X]". Det opleves ikke korrekt som siden anført, at bekymringen fra anklagerens side blev baseret på, at der ellers ville være for mange voksne omkring [X], eller at anledningen var [X]s unge alder eller den svære situation, hun var i – og ret beset var den svære situation, [X] måtte opleve sig i, vel reelt en af årsagerne til, at hun havde fået beskikket [indklagede] som bistandsadvokat.

[Indklagede] fortalte anklageren, at han naturligvis ikke havde tænkt sig at instruere [X] på nogen måde, men at han havde aftalt med hende, at de lige skulle hilse på hinanden inden afhøringen, for at hun kunne føle sig tryk ved at vide, at han var i lokalet ved siden af. Kompromisset blev, at [indklagede] gik ned til afhøringsrummet med hende for at hilse på [X] inden afhøringen gik i gang.

[Indklagede] hilste gennem den åbne dør på [X], og både sagsbehandler og 1-2 andre personer var til stede. Han sagde til [X], at hun bare skulle tage det roligt og ikke være nervøs, og at det ville komme til at foregå helt som sidste gang, hun blev videoafhørt. Endvidere gav han på vanlig vis udtryk for det væsentlige i, at hun blot skulle fortælle sandheden og hvad hun havde oplevet. Det bestredes på det bestemteste, at [indklagede] skulle have udtalt som det fremgår af klagesagen. Han erindrer ikke, at han gav [X] hånden, eftersom han stod i døråbningen og [X] sad i sofaen i den anden ende af lokalet – men forholdet vil under alle omstændigheder være irrelevant.

Herefter gik [indklagede] sammen med anklageren ned i observationsrummet, hvorfra videoafhøringen blev overværet.

Afhøringen blev gennemført og efterfølgende gik [indklagede] ned for at sige farvel til [X] igen - sammen med en betjent. Det er korrekt, at [indklagede] var af den opfattelse, at afhøringen af [X] foregik på en ualmindelig aggressiv måde set i forhold til [X]s alder – på grænsen til det

utilbørlige. Dette gav [indklagede] udtryk for – svarende til en naturlig opgave som bistandsadvokat for et barn og således sikre afhøringen af [X] foregik på en afstemt ordentlig og anstændig måde.

[Indklagede] blev i forbindelse med genafhøringen, mens han befandt sig i observationsrummet og dermed efter han havde hilst på [X], oplyst om, at anledningen til genafhøringen ikke var mistanke om, at der var foregået mere end hvad [X] i første omgang havde fortalt om. Derimod var anledningen, at [X] hos moderen den

3. februar 2013 overfor de fremmødte betjente skulle have fortalt, at de anklager, hun havde fremsat mod [Z], var nogen, [Y], havde bedt hende fremsætte, og at de ikke var rigtige. Det var først da, at [indklagede] blev givet anledning til at kunne se [Y] som en del af sagen som sådan med en interesse ”udefra” i forhold til [X]. Det skal allerede her bemærkes, at der reelt ikke har været nogen repræsentation siden.

Efter afhøringen sagde [indklagede] farvel til [X]. Det er i rapporten om iagttagelser i forbindelse med videoafhøring anført, at ”[X] gik hen mod døren [...], hvor [indklagede] nu stod og med håndtryk og varme smilende øjne fra [X] til [indklagede] sagde de farvel.....”. Dette opleves som en udtryk for en subjektiv tilgang til sagen fra politiets side; [indklagede] mindes ingen særligt ”varme smilende øjne” fra [X]s side (men ville være udtryk for, at der som bistandsadvokat er skabt en ønsket tryghed), men uanset hvad findes relevans af en så værdiladet oplysning svær at se.

Efter afsked med [X] returnerede [indklagede] til lokalet, hvor anklageren og sagsbehandleren fra kommunen sad. Det blev oplyst, at sagen mod [Z] ville blive opgivet på grund af de modstridende forklaringer.

[Indklagede] har på intet tidspunkt fundet anledning til at betvivle, at de forhold, [X] forklarede under videoafhøringer, reelt havde fundet sted. Det var de oplysninger han i sin rolle som bistandsadvokat, agerede ud fra, men han har ikke haft anledning til som sådan at advokere for det ene eller andet faktuelle synspunkt som bistandsadvokat. Han har på intet tidspunkt modtaget oplysninger, der indikerede andet.

På baggrund af det af anklageren meddelte, foretog [indklagede] sig herefter ikke yderligere i sagen, idet den herefter blot afventede påtaleopgivelsen og fremsendelse af salæranmodning til retten.

På intet tidspunkt før under den anden videoafhøring, har [indklagede] således haft den opfattelse, at der ikke var overensstemmende interesser hos [Y] og hendes datter [X]. Anklagemyndigheden har øjensynligt haft en viden om de afvigende forklaringer fra [X]s side og mistanke om, at der kunne være tale om falsk anmeldelse og påvirkning af [X]s forklaring fra [Y]s side, siden episoden den

3. februar 2013, men undlod at orientere [indklagede]

herom. Det eneste han hørte fra politiet efter den 3. februar 2013, var den ovenfor anførte telefoniske indkaldelse til genafhøring.

Såfremt politiet da fandt det problematisk kunne de i det mindste hav-

orienteret [indklagede] herom, således at han havde haft mulighed for at forholde til det videre forløb og den videre repræsentation.

Det bestrides således at være stridende mod god advokatskik, at [indklagede] oprindeligt lod sig beskikke for [X] som bistandsadvokat, selv om [indklagede] tidligere havde været advokat for [X]s mor, [Y]. Det bestrides, at der på daværende tidspunkt forelå et modsætningsforhold mellem mor og datter, og det synes at være i overensstemmelse med det naturlige, at en værge i en sådan situation bringer en advokat, man kender og har tillid til, i forslag – barnet har naturligvis ikke selv grundlag for at bringe advokat i forslag, og det er i sidste ende politiet, der anmoder retten beskikke og retten, der vælger om og hvem. Den foreliggende afgørelse synes således helt generelt at indebære en afvigelse af dette ellers naturlige udgangspunkt/forløb.

Afslutningsvis bemærkes, at det ikke er påvist, at [Y] havde foretaget falsk anmeldelse, eller at hun havde påvirket [X] til at afgive falsk forklaring, og sigtelsen mod [Y] blev frafaldet efter afhøring af hende. Der er således ingen hverken konkret eller generelle holdepunkter for at antage, at der var tale interessekonflikt eller påvirkning af [X]s forklaring fra moderens side.

Det gøres gældende, at det ikke er i strid med de advokatetiske regler, at påtage sig at være bistandsadvokat for klienters, herunder tidligere klienters, børn eller for den sags skyld for venner og bekendtes børn. Såfremt sagsøgtes opfattelse anerkendes, vil dette betyde, at der fastsættes en regel, hvor værger for forurettede mindreårige ikke kan anmode om, at en advokat, de i øvrigt måtte have kendskab og tillid til,

enten som følge af et klientforhold eller såfremt advokaten er en bekendt af familien, påtager sig at være bistandsadvokat for barnet. En sådan generel regel/retstilstand vil gøre det umuligt at vælge sin egen advokat i en sådan situation som den foreliggende. Hvis man selv vælger en advokat, vil det kunne lægges til grund, at der er et kendskab, og dermed kan beskikkelse som bistandsadvokat ikke kunne ske.

Sagsøgte mener, at det er berettiget at kræve, at den der lader sig beskikke i nærværende eller lignende sager allerede ved beskikkelsen forudser en (generel) risiko for, at der foreligger en falsk anmeldelse og samtidig også at værger for den forurettede har medvirket til, at der er blevet indgivet falsk anmeldelse.

Det gøres gældende, at en sådan regel ikke kan opstilles. Det sagsøger som bistandsadvokat gik ud fra var scenariet (som stadig kan lægges til grund), at sagsøger hjalp barnets mor med at hjælpe sit barn. Det var ikke på nogen måde påregneligt for sagsøger, at der under sagen senere ville opstå en problemstilling om falsk anmeldelse, samt at denne problemstilling havde reference til forurettedes værge.

Opdraget for [Y]s blomsterforretning blev etableret den 27. august 2012, jfr. Bilag 5. Forløbet findes ganske naturligt: [Y]s blomsterforretning

havde et mellemværende hos [Z]s begravelsesforretning for blomster og lignende. Som følge af parternes personlige relationer, havde hun i det professionelle samarbejde været overbærende for så vidt angår betalinger mv. Det personlige forhold mellem [Y] og [Z] gik i sagens natur i stykker som følge af grundlaget for den indgivne politianmeldelse, hvorefter [Y] ville afslutte mellemværende/udestående og inddrive tilgodehavende. Der var ingen tvist herom, hun ønskede bare ikke selv at forestå dialogen herom. Denne sag blev afsluttet den 4. december 2012 med udlevering af de anførte effekter.

Der findes anledning til afslutningsvis at gøre gældende,

- at der på tidspunkt for anmeldelse ikke er verserende sager/relationer mellem sagsøger og anmelder/forurettede værge
- at inkassosag mod [Z]s bedemandsforretning først startes op efter der er foretaget anmeldelse
- at sagen mod [Z]s bedemandsforretning vedrører pengekrav og ikke kan påvirkes af straffesagen (eller omvendt)
 - havde der været en ”konkurrerende sag” om f.eks. forældremyndighed eller tilsvarende, ville forholdenes natur/sagen have været afgørende anderledes. Det kan hertil bemærkes, at der ikke er familiære relationer mellem [X] og [Z].
- at sagsøger ikke havde nogen mulighed for at se den senere udvikling i forbindelse med beskikkelsen
- at der således ikke har været relevant risiko for, at sagsøger da han lod sig beskikke ville være påvirket af irrelevant hensyn i sit hverv som bistandsadvokat, og at sagsøger hverken kunne eller burde have set en given risiko, da han lod sig beskikke – sagsøgte opleves således heller ikke at have konkretiseret den påståede kritisable adfærd eller for den sags skyld nærmere beskrevet en relevant risiko/fare."

Advokatnævnet har i sit påstandsdokument anført blandt andet følgende:

"Til støtte for stadfæstelsespåstanden gør Advokatnævnet overordnet gældende, at klagen er rettidig indgivet, jf. retsplejelovens § 147 b, stk. 2, og at [indklagede] ved at have ladet sig beskikke som bistandsadvokat for [X] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1. Advokatnævnet gør endvidere overordnet gældende, at den udmålte bøde er passende, jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1.

Ad frist

Klager til Advokatnævnet skal indgives inden ét år efter, at klageren er blevet bekendt med det forhold, som klagen vedrører, jf. retsplejelovens § 147 b, stk. 2, 1. pkt. Advokatnævnet gør gældende, at klagen er rettidig, idet Rigsadvokaten indberettede sagen til Advokatrådet ved brev af 21. februar 2014 (jf. bilag 2), og anklageskriftet blev modtaget i Advokatnævnet 3. juni 2014 (jf. bilag 1). Det er ikke anklagemyndigheden, der er klager i disciplinærsagen, men

Advokatrådet, der har selvstændig, lovbestemt klageret til Advokatnævnet, jf. retsplejelovens § 143, stk. 2, jf. bekendtgørelse nr. 20 af 17. januar 2008 om Advokat- nævnets og kredsbestyrelsernes virksomhed ved behandling af klager over advokater m.v. Rigsadvokatens indberetning er således ikke en klage til Advokatnævnet, men en underretning rettet til Advokatrådet.

Klagen er således rettidig.

Subsidiært gøres gældende, at Advokatnævnet med rette har behandlet sagen, idet der er hjemmel til at behandle en klage trods fristoverskridelse, når fristoverskridelsen findes rimeligt begrundet, jf. § 147 b, stk. 2, 2. pkt. Der henvises herved til, at anklagemyndigheden i overensstemmelse med anklagemyndighedens forelæggelsesregler har behandlet spørgsmålet om indbringelse af [indklagede]s dispositioner for Advokatrådet gennem tre instanser.

Ad adfærd

Advokatnævnet har fundet, at påstanden i Advokatrådets anklageskrift om en personlig relation mellem [indklagede] og [Y], ikke er godtgjort.

Derimod har [indklagede] ubestridt udført advokatopgaver for [Y]. Efter hans egne oplysninger drejer det sig om fire tidligere sager (jf. stævningen side 5 øverst). Det gælder bl.a. en sag, hvor hun var i konflikt med [Z] omkring det økonomiske opgør efter deres samlivsophævelse. [Indklagede] bistod også med hendes indgivelse af politianmeldelse mod [Z] for sædelighedskrænkelse af hendes datter, den da 12-årige [X]. [Z] var [Y]s tidligere samlever. Dette har været uforeneligt med hans hverv som bistandsadvokat for datteren, og han har herved gjort sig skyldig i overtrædelse af god advokatskik.

Det ligger fast, at [indklagede] 3. september 2012 blev beskikket som bistandsadvokat. [Indklagede] har under skriftvekslingen tydeligt forsøgt at lægge afstand til hans involvering omkring beskikkelsen og er ganske uklar i hans oplysninger om hvornår han blev bekendt med hvervet (jf. for detaljerne skriftvekslingen herunder replikken side 3 øverst og processkrift I, side 2 øverst). Han har imidlertid selv oplyst, at han mødtes med [Y] 23. august 2012, at han da forgæves forsøgte at indgive anmeldelsen ved telefonisk kontakt til politiet, og at hun dagen efter ved personligt fremmøde indgav anmeldelsen til politiet (jf. stævningen side 6 midt). Hun bad her politiet foranledige, at [indklagede] blev beskikket som bistandsadvokat. Det fremgår af politiets anmodning til retten om beskikkelse af bistandsadvokat (jf. bilag 3). Retten har herefter på denne baggrund beskikket [indklagede], og ikke som ellers normalt en af de ved embedet beneficerede advokater. [Y] har også afgivet forklaring til politiet om [indklagede]s involvering fra sagens opstart. Forklaringen herom fremgår af politirapport af 3. oktober 2012 (bilag A). Forklaring om, at [Y]s anmodning om beskikkelse af [indklagede] ikke skete efter

aftale med ham, at han var intetanende om hendes begæring til politiet om at få ham beskikket, og at han først blev bekendt hermed, da han modtog indkaldelsen til videoafhøringen, må forkastes. Det skal lægges til grund, at han selv har været involveret i etableringen af det advokatopdrag, der fulgte af rettens beskikkelse, ligesom han tydeligt var involveret i indgivelsen af politianmeldelsen, og at han således har været fuldt bekendt med den forestående beskikkelse eller forventede beskikkelse allerede fra 23. august 2012.

På dette tidspunkt varetog [indklagede] et advokatopdrag for [Y]. Han har selv oplyst i stævningen, at han forud herfor havde varetaget tre andre sager, og at den pågældende sag blev afsluttet 4. december 2012 (jf. side 5 midt og side 6 øverst). Det ligger fast, at han i sagen repræsenterede [Y] i hendes konflikt med [Z] om parternes økonomiske opgør efter ophævelsen af deres samliv. Der er forskellige forhold, der tyder på, at sagen er startet op i tidsmæssig tilknytning til indgivelsen af politianmeldelsen. [Indklagede] er under skriftvekslingen blevet opfordret til at dokumentere tidspunktet for advokatopdragets etablering, herunder ved fremlæggelse af pris- og opdragsoplysning (jf. svarskriftet side 2 nederst). I replikken gør [indklagede] gældende, at advokatopdraget først blev etableret "*efter der opstod grundlag for beskikkelse for forurettede*" (jf. replikken side 2 nederst). Det er op til [indklagede] at føre bevis for tidspunktet for etablering af hans advokatopdrag. Fremlæggelsen af brevet dateret 27. august 2012 med krav mod [Z] (bilag 4) dokumenterer ikke hans påstand om, at opdraget først blev etableret efter der opstod grundlag for beskikkelse. Enten er han ikke i stand til at fremlægge pris- og opdragsoplysning, trods der er tale om en pligtmæssig forbrugeroplysning (da opdraget til dels omfattede private effekter efter samlivsophævelsen). – Eller også vil han ikke, fordi det ikke støtter hans oplysning om tidspunktet. På det foreliggende grundlag bestrider Advokatnævnet det som udokumenteret, at advokatopdraget for [Y] først blev etableret efter der opstod grundlag for beskikkelse. Under alle omstændigheder bestod opdraget for [Y], da retten beskikkede [indklagede] 3. september 2012. Advokatnævnet gør gældende, at han senest på dette tidspunkt straks skulle have bedt om afbeskikkelse.

Advokatnævnet gør gældende, at den omstændighed, at [indklagede] tidligere havde bistået [Y] i sager, herunder en sag omkring udlevering af effekter hos [Z], sammenholdt med, at hun til dels med bistand fra ham havde politianmeldt [Z] for sædelighedskrænkelser mod hendes datter, indebærer, at der var nærliggende risiko for, at [indklagede] ikke ville kunne varetage hvervet som bistandsadvokat for [X] uden risiko for påvirkning af udefrakommende hensyn.

Advokatnævnet gør allerede på den baggrund gældende, at [indklagede] ved under de givne omstændigheder at have ladet sig beskikke som bistandsadvokat for [X] har tilsidesat god advokatskik.

At der på beskikkelsestidspunktet og en periode derefter, herunder på tidspunktet for den første videoafhøring, var tale om en verserende sag, han varetog for [Y], øgede risikoen for, at han lod sig influere af

hendes interesser – i stedet for af sin klients, [X]s interesser. [X]s interesser har været, at sandheden kom for dagen. Det kan ikke lægges til grund, at [Y] havde sammenfaldende interesser.

[Indklagede]s adfærd under straffesagens efterforskning bestyrker, at han rent faktisk var influeret af [Y]s interesser.

Det kan på forskellig vis udledes af sagens oplysninger, at [X] under videoafhøringen 7. september 2012 forklarede i over- ensstemmelse med den anmeldelse, som [Y] havde indgivet mod [Z]. Det fremgår af politirapport af 19. september 2012 (bilag B) vedrørende afhøring af [Z], at han afviste beskyldningerne og anførte, at det var sat i værk af [Y] for at skade ham. Han forklarede også, at det ikke kom bag på ham, at det var [indklagede] som repræsenterede [X]/[Y], samt at han de seneste to-tre uger havde ”sloges lidt” med ham omkring udlevering af hans ejendele, der stod hos [Y]. Det må i sammenhængen forstås sådan, at [Z] kædede politianmeldelsen mod ham sammen med sagen om parternes økonomiske opgør.

I sagens videre forløb blev [X] genafhørt 14. februar 2013. Forud herfor havde hun 3. februar 2013 oplyst til politiet, at hendes forklaring under videoafhøringen 7. september 2012 var usand, og at det var hendes mor, der havde fortalt hende, hvad hun skulle sige til politiet under afhøringen.

Det ligger fast, at [indklagede] dagen før genafhøringen besøgte [Y], og han under dette besøg talte i telefon med [X]. Dette er forklaret af familierådgiveren fra [bynavn] Kommune, [U], ifølge politirapport af 27. februar 2013 (bilag C), som her forklarede om hendes samtale med [X] (jf. side 3 midt). Hun har endvidere gengivet, hvordan [X] til forskellige personer havde givet udtryk for bekymring om at lyve overfor politiet, og om hvad der kunne ske med hendes mor. [Indklagede] har selv i stævningen oplyst om telefonsamtalen op til genafhøringen (side 7 midt).

Det foreligger oplyst fra politiet vedrørende iagttagelser i tilknytning til videoafhøringen, at [indklagede] insisterede på at tale med [X] umiddelbart forud for videoafhøringen. Af notits udarbejdet af politiets anklager på sagen, [V], dateret 15. (og 18.) februar 2013 (bilag 2) fremgår, at hun tilkendegav, at det var uhensigtsmæssigt at [X] fik kontakt til flere voksne inden videoafhøringen. Af politiets rapport af 15. februar 2013 (bilag D) fremgår, at [indklagede] dér ordret sagde til [X]:

”Hej [X] – nu går du bare ned og fortæller det samme som sidst”.

Dette bestrider [indklagede] (jf. bl.a. stævningen side 5 nederst og

side 8 midt). Af politirapporten fremgår, at foruden politiassistent [S], der har udarbejdet rapporten, hørte også kriminalassistent [T] dette. [Indklagede] har under sagens forberedelse forsøgt at få afskåret Advokatnævnet i at føre politipersonalet som vidner, hvilket ikke er lykkedes (jf. retsbogstiltførsel 26. maj 2016). Advokatnævnet fører således politiassistent [S] og anklager [V] som vidner.

[Indklagede] har gjort gældende, at bistandsadvokaten er fuldt berettiget til at rådgive sin klient til at fastholde sin i første omgang afgivne forklaring i en situation, hvor bistandsadvokaten vurderer, at klienten risikerer tiltale for falsk anmeldelse (jf. replikken side 4 midt). Det bygger på en fundamental forkert opfattelse af bistandsadvokatens rolle. Der er tale om et mindreårigt barn, der ikke vil kunne straffes – og hvis interesser kun kan være, at sandheden kommer frem.

Det tilføjes, at [indklagede] på intet tidspunkt under sagens forløb anmodede om at blive afbeskikket som bistandsadvokat for [X] i straffesagen, der endte med påtaleopgivelse. I efterforløbet blev [Y] i øvrigt sigtet for at have indgivet falsk anmeldelse. Af politirapport af 11. marts 2013 vedrørende afhøring af [Y] (bilag E) fremgår, at politiet foreholdt hende, at det var politiets opfattelse, at hun havde fået [X] til at afgive usand forklaring om [Z] bl.a. på grund af et økonomisk mellemværende mellem hende og [Z] (jf. bl.a. side 2 nederst og side 5 midt).

Afgørende er, at [indklagede] fra start af burde have indset, at barnets interesser i sagen, hvor moderen havde politianmeldt ex-samleveren, ikke uden videre var identiske med moderens, hvilket bestyrkes af, at moderen samtidig havde en verserende sag mod ex-samleveren, som han også varetog.

Ad sanktion

Advokatnævnet gør gældende, at valget af sanktion og udmåling af bøde på 10.000 kr., jf. retsplejelovens § 147 c, stk. 1, er passende. Udmålingen er sket i overensstemmelse med retningslinjerne og praksis, herunder domstolspraksis, for bødeudmåling.

I Advokatnævnets sanktionssystem opereres således med en normalbøde på 10.000 kr. for et førstegangstilfælde uden formildende eller skærpende omstændigheder. Sanktionssystemet er tiltrådt ved fast retspraksis."

Parterne har suppleret det anførte under hovedforhandlingen.

Rettens begrundelse og afgørelse

Advokatrådet fører tilsyn med advokater og deres virksomhed, og rådet er efter lovens § 143, stk. 2, tillagt en selvstændig kompetence til at indgive klage over advokater til Advokatnævnet.

Rigsadvokaten fremsendte den 21. februar 2014 brev til Advokatrådet vedlagt relevante sagsakter i straffesagen, hvor [indklagede] var beskikket som bistandsadvokat for [X]. Advokatrådet blev derved gjort bekendt med forholdet, og rådet fremsendte på baggrund af det modtagne den 2. juni 2014 sit anklageskrift, der blev modtaget af Advokatnævnet den følgende dag.

Advokatrådet har derved indklaget [indklagede] for Advokatnævnet indenfor den frist, der fremgår af retsplejelovens § 147 b, stk. 2, 1. pkt., og klagen er derfor som udgangspunkt rettidigt indgivet til nævnet.

Den omstændighed, at anklagemyndigheden i hvert fald siden den 14. februar 2013 havde været bekendt med de faktiske omstændigheder, der er indeholdt i Advokatrådets anklageskrift, giver ikke grundlag for at fravige dette udgangspunkt.

Da klagen er indgivet mindre end 1 år og fire måneder efter denne dato, og da det af [indklagede] i øvrigt anførte heller ikke kan føre til en fravigelse af udgangspunktet, kan Advokatnævnets kendelse ikke ophæves med den begrundelse, at klagen er indgivet for sent.

[Indklagede] havde ubestridt tidligere haft klientrelation til og løst opgaver som advokat for [Y].

Det lægges efter bevisførelsen til grund, at [indklagede] den 22. august 2012 om aftenen blev kontaktet af en oprevet [Y], der oplyste, at hendes 12-årige datter [X] havde været udsat for seksuelle overgreb, og at disse overgreb skulle være begået af [Y]s kæreste.

[Indklagede] opsøgte den følgende dag [Y] i dennes blomsterforretning, og det lægges efter bevisførelsen endvidere til grund, at [indklagede] senest på dette tidspunkt modtog oplysninger om, at det var [Y]s kæreste og sambo [Z], der havde udsat [X] for flere seksuelle overgreb, og [indklagede] anbefalede og bistod samtidig [Y] med at kontakte politiet telefonisk for at anmelde forholdet.

På baggrund af det efterfølgende forløb, og da [indklagede] ikke har kunnet afvise det, lægges det også til grund, at han samtidig vejledte [Y] om, at han kunne beskikkes som bistandsadvokat for [X], ligesom han accepterede [Y]s forespørgsel, om han ville påtage sig et sådant hverv.

Det støttes tillige af den omstændighed, at [Y] antagelig i forbindelse med politianmeldelsen den 24. august 2012 og efter indholdet af rapporten herom senest den 31. august 2012 over for [Region] Politi fremsatte anmodning om, at [indklagede] blev beskikket som bistandsadvokat for [X].

[Indklagede] var klar over, at [Y] indgav en politianmeldelse mod samt ønskede at bryde kæresteforholdet og ophæve sit samliv med [Z]

Efter [indklagede]s forklaring og indholdet af hans brev af 27. august 2012 til [Z] lægges det endvidere til grund, at [indklagede] tillige påtog sig at bistå [Y] med at inddrive dennes udestående fordring hos og kræve nogle af [Y]s private effekter udleveret fra [Z].

[Indklagede] fremsendte på [Y]s opfordring den 30. august 2012 endvidere en e-mail til politiet, hvor han forespurgte til den indgivne anmeldelse, og [indklagede] har ikke kunnet afvise, at han i denne e-mail præsenterede sig som bistandsadvokat eller kommende bistandsadvokat for [X].

Han havde som advokat derfor en klientrelation til [Y], da retten den 3. september 2012 beskikkede [indklagede] som bistandsadvokat for [X], hvilket han modtog meddelelse om den 4. september 2012.

Der er en formodning for, og det må eller i hvert fald burde have stået [indklagede] klart, at [Z] i kraft af sit kæreste- og samlivsforhold med [Y] også havde en nærstående relation til [X], og at uoverensstemmelser i og brud på parforholdet mellem [Y] og [Z] kunne have forskellige årsager, hvor [Y] og [X] kunne have modsatrettede interesser og forskelligartede behov.

[Indklagede] havde i kraft af sin tidligere klientrelation til [Y] og den fornyede varetagelse af dennes interesser, herunder med bistand til inddrivelse af såvel et erhvervsmæssigt tilgodehavende som private effekter hos [Z] og indgivelse af politianmeldelse mod samme for overgreb på [X], derfor bragt sig i en situation, hvor der var en nærliggende risiko for, at han ikke samtidig kunne varetage hvervet som bistandsadvokat for [X] uden påvirkning af udefrakommende hensyn ved varetagelsen af [Y]s interesser i bruddet med og anmeldelsen mod [Z].

Det tiltrædes på denne baggrund, at [indklagede] tilsidesatte god advokatskik ved at lade sig beskikke som bistandsadvokat for [X], jf. retsplejelovens § 126, stk. 1.

Det lægges efter bevisførelsen til grund, at [indklagede] herefter varetog begge klientrelationer, herunder med deltagelse i [X]s videoafhøring hos politiet den 7. september 2012, og der er ikke grundlag for at afvise oplysningen om, at [indklagede] den 4. december 2012 sluttede sit opdrag for [Y] vedrørende inddrivelse af fordring og effekter hos [Z].

De modstridende interesser mellem [Y] og [X] manifesterede sig åbenlyst, da [X] den 3. februar 2013 til politiet oplyste, at hendes forklaring under videoafhøringen var usand, og at det var [Y], der havde fortalt hende, hvad hun skulle sige til politiet under afhøringen.

Dette medførte, at [X] skulle genafhøres, og at [Y] blev mistænkt og fik beskikket en forsvarer.

Det lægges efter [indklagede]s forklaring til grund, at han efter den 4. december 2012 fortsat havde haft kontakt til og den 13. februar 2013 afholdt møde med [Y], hvor genafhøringen af [X] blev drøftet. [Indklagede] havde samtidig en telefonsamtale med [X].

På denne baggrund og efter den øvrige bevisførelse, herunder navnlig [V]s forklaring, lægges det endvidere til grund, at [indklagede] forud for genafhøringen af [X] den 14. februar 2013 var bekendt med, at [X] muligt havde afgivet en usand forklaring under afhøringen den 7. september 2012, at [Y] var under mistanke for at stå bag en sådan usand forklaring, og at hun risikerede at blive sigtet for falsk anmeldelse, hvilket også skete på et senere tidspunkt.

[Indklagede] kunne på dette tidspunkt åbenbart ikke samtidig have varetaget opgaven som bistandsadvokat for [X] og advokat for [Y] uden at skulle forholde sig til disse klienters modstridende interesser.

På denne baggrund og som følge af hans tidligere opdrag for, fortsatte relation til og indsigt i [Y]s forhold befandt [indklagede] sig efter beskikkelsen fortsat og kortere tid før genafhøringen med sikkerhed i en situation, hvor der var en betydelig risiko for, at han ikke kunne varetage opgaven som bistandsadvokat for [X] uden at blive påvirket af [Y]s interesser.

[Indklagede] tilsidesatte i en væsentlig del af perioden efter beskikkelsen derfor også god advokatskik, og det findes ved sanktionsfastsættelsen at skulle indgå som en skærpende omstændighed, at han med sin viden forud for genafhøringen den 14. februar 2013 ikke frasagde sig hvervet som bistandsadvokat.

Da der på denne baggrund ikke er grundlag for at fastsætte en bøde, der er lavere end den, som Advokatnævnet har pålagt, stadfæster retten nævnets kendelse.

Efter sagens forløb og udfald, samt da Advokatnævnet ~~*)ikke er momsregistreret og har haft udgifter til **)ekstrakt, skal [indklagede] i samlede sagsomkostninger til nævnet betale ~~***)25.000 kr. inklusive moms.~~~~

Thi kendes for ret:

Advokatnævnets kendelse af 3. juni 2015 (sagsnr. 2014-1619) stadfæstes.

I sagsomkostninger skal [indklagede] betale ~~25.000 kr.~~ ******)25.000 kr.** til Advokatnævnet.

Beløbet skal betales inden 14 dage efter denne doms afsigelse og forrentes efter rentelovens § 8 a.

Jakob Fink Nielsen

/janje

Berigtigelse i medfør af retsplejelovens § 221:

*) "ikke er momsregistreret og" **udgår.**

) "ekstrakt" **erstattes af "materialesamling"

***) "25.000 kr. inklusive moms" **erstattes** af "20.000 kr."

****) "25.000 kr." **erstattes** af "20.000 kr.".

Retten i Roskilde, den 10. oktober 2016

Jakob Fink Nielsen

/cla

Udskriftens rigtighed bekræftes.

Retten i Roskilde, den 10. oktober 2016.

Christina Larsen, Kontorfuldmægtig

København, den 3. juni 2015

Sagsnr. 2014 - 1619/CHN
2. advokatkreds

K E N D E L S E

Sagens parter:

Advokatrådet har indklaget [indklagede], [bynavn].

Sagsfremstilling:

Ved anklageskrift af 2. juni 2014 har Advokatrådet indklaget [indklagede] for tilsidesættelse af god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1,

”ved i tiden omkring februar 2013 i forbindelse med en anmeldt sædelighedssag at have optrådt som bistandsadvokat for [X], der var 12 år gammel, uanset at han havde en sådan personlig relation til [X]’ moder, og at der var en sådan sammenhæng mellem den anmeldte sædelighedssag og de privatretlige sager, som han varetog for moderen, at der var grund til at frygte, at han, når han repræsenterede [X] som bistandsadvokat, ville lade sig influere af moderens interesser.”

Advokatrådet har nedlagt påstand om, at [indklagede] idømmes en disciplinær sanktion i henhold til retsplejelovens § 147 c, stk. 1.

Det fremgår af sagen, at [indklagede] siden 2008 har repræsenteret [Y] i en række sager, herunder en enkelt sag mod hendes ekskæreste, [Z]. Sagen vedrørte ifølge [indklagede] gensidig udlevering af effekter samt inddrivelse af ca. 26.000 kr. hos [Z], og sagen blev afsluttet den 4. december 2012.

[Indklagede] har oplyst, at han den 22. august 2012 fik en SMS fra [Y], som skrev, at [Z] havde været utilbørlig over for hendes 12-årige datter, [X]. Dagen efter kørte [indklagede] forbi [Y]’s butik for at høre, om hun havde anmeldt forholdet til politiet, som han havde bedt hende om. Efter aftale med [Y] ringede [indklagede] til politiet fra forretningen, men fik oplyst, at det ikke

var muligt at indgive anmeldelser pr. telefon, hvorefter [Y] den efterfølgende dag anmeldte forholdet ved personlig henvendelse hos politiet.

[Indklagede] blev den 3. september 2012 beskikket som bistandsadvokat for [X] i sagen, og der blev samtidig indkaldt til videoafhøring den 7. september 2012. Videoafhøringen blev overværet af [indklagede].

[Z] blev afhørt af politiet den 19. september 2012, og af afhøringsrapporten fremgår bl.a. følgende:

”Sigtede oplyste, at det ikke kom bag på ham at det var [indklagede] som repræsenterer [X]/anmelder, idet anmelderen tidligere har forsøgt, at få [indklagede] til at repræsentere sigtede i hans skilsmisssag, hvor hun udtalte til sigtede, at hendes ven, [indklagede] kunne hjælpe sigtede. Pga. sygdom hos ekskonen blev det aldrig til noget med skilsmisssagen. Imidlertid har sigtede de seneste 2-3 uger ”sloges” lidt med [indklagede] omkring udlevering af hans ejendele der står hos anmelderen.”

Af afhøringsrapport fra afhøring af [Y] den 3. oktober 2012 fremgår bl.a. følgende:

”Afhørte forklarede, at da hun havde hørt om episoderne fra forurettede kontaktede hun sin advokat [indklagede] telefonisk og fortalte om episoderne. [Indklagede] havde sagt, at afhørte skulle se om hun kunne få noget mere ud af datteren og så ville han komme forbi hendes butik om torsdagen, den 230812. Om torsdagen den 230812 kom [indklagede] forbi forretningen og de talte om sagen. [Indklagede] kontaktede herefter [bynavn] politi ca. mellem kl. 1600 og kl. 1730, for at anmelde forholdet. Han blev bedt om at kontakte [bynavn] politi igen om fredagen, den 240812 kl. 1000.”

[X] oplyste den 3. februar 2013 til [Region] Politi, at den forklaring, hun havde afgivet ved videoafhøringen den 7. september 2012, var usand, og at hendes moder havde fortalt hende, hvad hun skulle sige til politiet i forbindelse med afhøringen.

[Indklagede] blev den 3. februar 2013 telefonisk indkaldt til genafhøring af [X], men han blev ifølge egne oplysninger ikke oplyst om årsagen til genafhøringen, der skulle finde sted den 14. februar 2013, herunder om politiets mistanke mod [Y] for falsk anmeldelse.

Med hensyn til datoen for genafhøringen bemærkes, at [indklagede] har oplyst, at denne fandt sted den 14. februar 2013, mens det af [Region] Politis notits fremgår, at den fandt sted den 15. februar 2013.

[Indklagede] har oplyst, at han den 13. februar 2013 orienterede [Y] om den forestående genafhøring, i hvilken forbindelse han også talte i telefon med [X].

Der blev den 15. februar 2013 udarbejdet en iagttagelsesrapport i forbindelse med videoafhøringen den 14. februar 2013. Af rapporten, som er udarbejdet af politiassistent [...], fremgår bl.a. følgende:

”I forbindelse med herværende sag, hvor der skulle foretages video genafhøring af forurettede, [X] bad bistandsadvokat [indklagede] om at få 15 min. med [X] inden afhøringen.

Anklager [V] gjorde opmærksom på at, hun ikke mente det var belejligt og at hun i øvrigt havde fået oplyst, at [indklagede] havde talt i telefon med [X] dagen før, i forbindelse med at [indklagede] og forurettedes mor, [Y] havde holdt møde hos [Y].

[Indklagede] gjorde dog opmærksom på, at han gerne lige ville hilse på [X] inden afhøringen.

[X] og [U] fra [bynavn] kommune sad i pårørende rummet og ka. [T], [indklagede] og undertegnede gik derfor ned til pårørende rummet, hvor [indklagede] hilste på [X] med håndtryk og hvor [indklagede] sagde ordret til [X]: ”Hej [X] – nu går du bare ned og fortæller det samme som sidst”.

Ka. [T] hørte ligeledes udtalen fra [indklagede] til [X].

Under afhøringen i monitorrummet sagde [indklagede] flere gange - ej nu stopper hun - hun går godt nok til hende - henvendt til ka. [T] som afhørte [X]. Dette overhørte de tilstedeværende i monitorrummet.

Efter endt afhøring ville [indklagede] gerne sige farvel til [X].

[U], [indklagede] og undertegnede gik derfor ned i pårørende rummet, hvor ka. [T] og [X] sad.

[X] gik hen mod døren, hvor [indklagede] nu stod og med håndtryk og varme smilende øjne fra [X] til [indklagede] sagde de farvel, hvorefter [X] forlod stedet sammen med [U].”

Af anklager [V's] notits af 18. februar 2013 om [indklagedes] fremtræden i forbindelse med videoafhøringen af [X] den 14. februar 2013 fremgår bl.a. følgende:

”[Indklagede] spurgte om der var et forbud mod, at han havde kontakt til sin klient, idet han kunne oplyse, at han også den 14. februar 2013 havde haft en telefonisk samtale med [X].

Hertil kunne undertegnede oplyse, at der ikke var pålæg i sagen, som forbød ham kontakt med klienten, men at netop hans klients alder og svære situation måtte tages med i betragtningerne.

[Indklagede] tilkendegav herefter, at han forinden videoafhøringen påbegyndtes gerne ville tale med [X] i pårørenderummet, hvor hun befandt sig sammen med [U] fra [bynavn] Kommune.

Under samtale i monitorrummet tilkendegav [indklagede], at han tillige havde bistået [Y] med indfrielse af en gæld fra sigtede, [Z], idet [indklagede] havde forestået kontakten til sigtede via dennes forsvarer, advokat [A].

Det er undertegnedes indtryk, at indfrielsen af dette krav alene skete på baggrund af forhandlinger mellem [indklagede] og advokat [A], samt at indfrielsen var sket i perioden mellem september og december 2012.

Det er ligeledes undertegnedes indtryk, at [Y] havde anmodet [indklagede] til at varetage sine interesser i forbindelse med det økonomiske udestående med sigtede. Under henvisning til [Y's] udtalelser til rapport af 3. oktober 2012 skulle det dreje sig om en gæld på 50.000 kr.”

Efter genafhøringen af [X] blev sagen mod [Z] påtaleopgivet.

Familierådgiver ved [bynavn] Kommune, [U], blev afhørt til sagen den 26. februar 2013, og af afhøringsrapporten fremgår bl.a. følgende:

”[U] forklarede, at [X] den dag til genafhøringen, havde fortalt, at hun havde snakket med hendes mor i telefonen dagen forinden afhøringen, hvor mor havde givet røret til bistandsadvokaten og hvor [X] havde snakket med ham. Bistandsadvokaten havde spurgt til hvordan [X] havde det og at hun bare skulle sige sandheden og at hun var vred på hendes mor.

[...]

[U] havde spurgt moderen om, der ikke også var noget med nogle penge, hvortil moderen havde svaret, at hun havde fået sine penge for det havde advokaten ordnet. Moderen havde i den forbindelse oplyst, at advokaten var hendes venindes mand.”

[Y] blev efterfølgende sigtet for overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1, ved at have foretaget falsk anmeldelse mod [Z]. Af afhøringsrapporten af 11. marts 2013 fremgår bl.a. følgende:

”Adspurgt om [indklagede] havde været ”inde over” mht. det med pengene mellem sigtede og [Z], forklarede sigtede, at [indklagede] kun havde sendt brevet til [Z] eller til [Z'] advokat.

Adspurgt om hvordan sigtede og [indklagede] kender hinanden, oplyste sigtede, at hun tidligere havde brugt [indklagede] og at hun havde brugt ham nu igen i forbindelse med [X'] sag.

Sigtede forklarede, at hun ikke kendte [indklagede] privat og ikke kendte til hans privatliv.”

Ved brev af 27. juni 2013 sendte anklager [V] sagerne mod [Z] og senere [Y] til Statsadvokaten i [bynavn] med anmodning om, at der blev indledt en sag mod [indklagede] ved Advokatrådet for overtrædelse af god advokatskik i forbindelse med varetagelsen af hvervet som beskikket bistandsadvokat for [X].

Statsadvokaten i [bynavn] sendte ved brev af 26. november 2013 indberetningen videre til Rigsadvokaten, som ved brev af 21. februar 2014 sendte sagen til Advokatrådet med henblik på Advokatrådets overvejelse af eventuel disciplinærforfølgning.

Advokatrådet har under klagesagen gjort gældende, at [indklagede] i hvert fald fra det tidspunkt, hvor han blev klar over, at politiet mistænkte [Y] for at have indgivet en falsk anmeldelse mod [Z], har befundet sig i en interessekonflikt ved at repræsentere to klienter, der kunne have modstridende interesser.

Advokatrådet har til støtte herfor særligt anført, at der var en så nær personlig relation til [Y] og/eller en sådan sammenhæng mellem den anmeldte sædelighedssag og de sager, som [indklagede] varetog for [Y], at det kunne frygtes, at [indklagede] kunne lade sig influere af dennes interesser i sin repræsentation af [X]. Advokatrådet har i den forbindelse anført, at [X] og [Y] ikke nødvendigvis havde sammenfaldende interesser i relation til, hvorvidt [X] skulle fastholde sin forklaring i sædelighedssagen.

Advokatrådet har endvidere anført, at det af sagen fremgår, at [bynavn] Kommunes medarbejder til politiet har forklaret, at [Y] har omtalt [indklagede] som hendes venindes mand, ligesom [Z] til politiet har forklaret, at [Y] over for ham havde omtalt [indklagede] som sin ven. Dertil kommer, at [Z] endvidere har forklaret til politiet, at han umiddelbart op til straffesagen ”slogedes” med [indklagede] omkring udlevering af ejendele fra [Y], hvorved [indklagede] vanskeligt kunne have fremstået som en helt uafhængig rådgiver for [X].

Advokatrådet har endelig anført, at det af sagen fremgår, at det var politiets opfattelse, at [Y’s] falske anmeldelse mod [Z] skete på grund af det økonomiske mellemværende mellem parterne.

[Indklagede] har under klagesagen påstået frifindelse, idet han dog i øvrigt har gjort gældende, at klagen er for sent indgivet. Til støtte for frifindelsespåstanden har [indklagede] særligt gjort gældende, at han ikke har nogen personlig relation til [Y], og at han er ikke gift eller samlevende med hendes veninde, men at [Y] vist har en veninde, der er gift med advokat [B], som muligvis også har repræsenteret [Y] på et tidligere tidspunkt.

[Indklagede] har endvidere anført, at det ikke er korrekt, at han forud for videoafhøringen den 14. februar 2013 udtalte: ”Hej [X]. Nu går du bare ned og fortæller det samme som sidst”. Han sagde derimod til [X], at hun bare skulle tage det roligt og ikke være nervøs, og at afhøringen ville komme til at foregå ligesom sidste gang, hun blev videoafhørt, samt at det var vigtigt, at hun fortalte politiet sandheden. [Indklagede] erindrer ikke at have givet [X] hånden, idet han stod i døråbningen, mens [X] sad i sofaen i den anden ende af lokalet. Efter afhøringen, som efter [indklagedes] opfattelse foregik på en ualmindelig aggressiv måde, set i forhold til [X’] alder, sagde han farvel til [X], og han erindrer ingen ”varme smilende øjne” fra [X’] side.

[Indklagede] har videre anført, at han først under genafhøringen af [X] den 14. februar 2013 blev oplyst af politiet om, at anledningen til genafhøringen var, at [X] angiveligt den 3. februar 2013 skulle have oplyst politiet om, at de anklager, hun havde fremsat over for [Z] var nogen, som hendes moder havde bedt hende fremsætte, og at de ikke var rigtige. [Indklagede] har ikke på noget tidspunkt forud herfor haft anledning til at betvivle, at de forhold, som [X] havde afgivet forklaring om, reelt havde fundet sted. [Indklagede] har i den forbindelse anført, at han den 5. februar 2013 af politiet blev telefonisk indkaldt til genafhøringen, men at han ikke blev orienteret om mistanken om falsk anmeldelse.

[Indklagede] har videre anført, at politiet ved ikke at oplyse ham om mistanken mod [Y] og [X'] urigtige forklaringer fratog ham muligheden for at disponere i henhold til denne information. Dertil kommer, at politiet kunne have anmodet retten om at afbeskikke ham, jf. retsplejelovens § 736.

[Indklagede] har endelig anført, at der på tidspunktet for hans beskikkelse for [X] ikke bestod et modsætningsforhold mellem mor og datter, og at det ikke kan forholde sig således, at man ikke kan lade sig beskikke som bistandsadvokat for en mindreårig forurettet, hvis man er eller har været advokat for den mindreåriges værge. I øvrigt blev hans klientforhold til [Y] afsluttet i december 2012.

Advokatnævnets behandling:

Sagen har været behandlet på et møde i Advokatnævnet med deltagelse af 17 medlemmer.

Nævnets afgørelse og begrundelse:

Klager skal i henhold til retsplejelovens § 147 b, stk. 2, indgives inden 1 år efter, at klageren er blevet bekendt med det forhold, som klagen vedrører.

Advokatrådet er i medfør af retsplejelovens § 143, stk. 2, pålagt at føre tilsyn med advokater og deres autoriserede fuldmægtige. Måtte Advokatrådet finde, at en advokat eller et advokatselskab ikke har handlet i overensstemmelse med advokatpligterne, kan rådet indklage pågældende for Advokatnævnet.

Ifølge retsplejelovens § 143, stk. 2, 2. pkt., og § 16, stk. 1, 2. pkt., i bekendtgørelse nr. 20 af 17. januar 2008 om Advokatnævnets og kredsbestyrelsernes virksomhed ved behandling af klager over advokater m.v. har Advokatrådet en selvstændig kompetence til at indbringe sager for Advokatnævnet.

Der er ikke grundlag for at fastslå, at fristen for at indbringe sagen for nævnet regnes fra et andet tidspunkt end tidspunktet, hvor Advokatrådet blev bekendt med det forhold, som klagen vedrører, jf. retsplejelovens § 147 b, stk. 2.

Advokatrådet blev underrettet om de forhold, som sagen vedrører, ved Rigsadvokatens brev af 21. februar 2014, og anklageskrift blev modtaget i Advokatnævnet den 3. juni 2014. Klagen over, at [indklagede] skulle have befundet sig i en interessekonflikt er herefter rettidigt indgivet.

Det følger af retsplejelovens § 126, stk. 1, at en advokat skal udvise en adfærd, der stemmer med god advokatskik.

En bistandsadvokat skal kunne varetage den forurettedes interesser uden risiko for påvirkning af udefrakommende hensyn.

Advokatnævnet finder, at det ikke er godtgjort, at der var en personlig relation mellem [indklagede] og [Y].

Den omstændighed, at [indklagede] tidligere havde bistået [Y] i sager, herunder en sag omkring udlevering af effekter hos [Z], sammenholdt med, at [Y] til dels med bistand fra [indklagede] havde politianmeldt [Z] for sædelighedskrænkelse mod [Y's] datter, indebærer imidlertid, at der var nærliggende risiko for, at [indklagede] ikke ville kunne varetage hvervet som bistandsadvokat for [X] uden risiko for påvirkning af udefrakommende hensyn.

Advokatnævnet finder på den baggrund, at [indklagede] ved under de givne omstændigheder at have ladet sig beskikke som bistandsadvokat for [X] har tilsidesat god advokatskik, jf. retsplejelovens § 126, stk. 1. Advokatnævnet pålægger derfor i medfør af retsplejelovens § 147 c, stk. 1, [indklagede] en bøde på 10.000 kr.

[Indklagede] kan indbringe afgørelsen for retten inden 4 uger efter modtagelsen af kendelsen, jf. retsplejelovens § 147 d.

Herefter bestemmes:

[Indklagede] pålægges en bøde til statskassen på 10.000 kr.

På nævnets vegne

Jon Stokholm